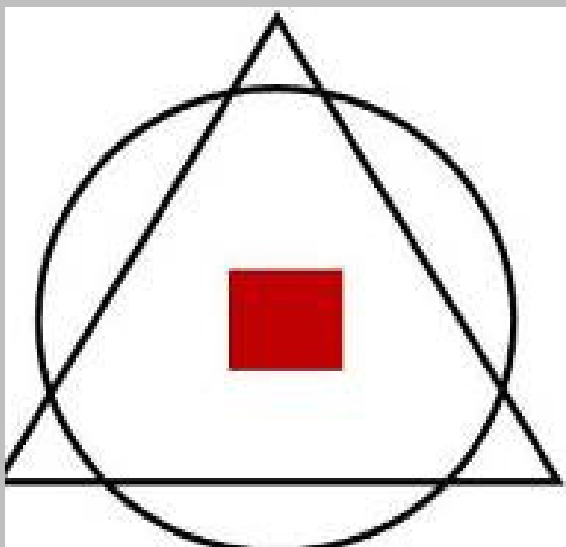

IZ ŠKOLSKOG ALBUMA

Izdavač: Škola likovnih umjetnosti
Adresa: Fausta Vrančića 17
Split

www.umjetnicka.com

Za izdavača: Mladen Bilankov, prof.
e-mail: skola-likovnih-umjetnosti@st.t-com.hr
Odgovorna urednica: Vanja Škrobica, prof.
Grafički savjetnik: Hrvoje Zuanić, prof.
Lektorica: Jelena Matković, prof.
Suradnici učenici i profesori
Naslovnica Ante Rogulj, 3. r. grafički dizajner

Pred školom... uvijek je veselo!

Rješenjem Ministarstva prosvjete i športa br. 532-03-1/7-94-2 od 31. listopada 1994. godine *Artist* je oslobođen plaćanja poreza na promet.

ISDN 1332-3725

Prva generacija maturanata u novoj školskoj zgradi

S jedne maturalne zabave, neke davne godine

Pred Gospom od Zdravlja, vjerojatno samo malo kasnili u školu...

Vratimo Boga u Božić

Vanja Škrobica, prof.

Uoči Božića učenici su počastili svoje sugrađane izložbom u Galeriji Vinko Draganja Dominikanskog samostana u Splitu. Izlagali su polaznici drugih (odjel grafičkog i slikarskog dizajna) i trećih razreda (odjel grafičkog i industrijskog dizajna). Mentor im je bio profesor i akademski slikar Ivan Listeš koji je, uz fra. Ivana Iku Mateljana, otvorio izložbu.

Otvaranje izložbe

Cijeli projekt nosio je intrigantan naziv: „Vratimo Boga u Božić“. Učenici su, pripremajući se za izložbu, široko promišljali značenje blagdana Božića u vjeri, njegovo značenje u tradiciji i hrvatskoj kulturi. Bilo je vrlo britkih komentara i zanimljivih, kritičkih osvrta na suvremeno doba u kojem smo božićno vrijeme sveli na prosinačku nervozu i gužvanje po shopping – centrima u potrazi za prigodnim darovima, na vrijeme u kojem smo intimno obiteljsko slavlje sveli na darivanje i prejedanje uz film *Sam u kući* dok pod prozorom pucaju petarde u ruci nekog desetogodišnjaka... Zaboravili smo što Božić znači u duhovnom, obiteljskom i moralnom smislu jer, čini se da u Božiću prepoznamo samo neke od njegovih dimenzija: dimenziju darivanja, a ona je, naravno, povezana s nekontroliranim konzumerizmom... Učenici su se s pravom zapitali zašto smo mi stariji dopustili da taj veliki topli, obiteljski blagdan podlegne komercijalizaciji, zašto smo dopustili da se njegove vrijednosti banaliziraju i postignu nevjerovatnu cijenu „sve po osam“. Neki od učenika su se s nostalgijom sjetili kako su se nekada pažljivo i biranim riječima pisale čestitke, a danas su ih zamijenile e- čestitke i SMS – ovi s farwordiranim porukama. I uopće nije samo riječ o jednoj jezičnoj intervenciji kojom smo Djeda Mraza preimenovali u Djeda Božićnjaka, niti o zamjeni sindikalnih svinjskih polutki

nazovi urbanim veselicama s obaveznim bakalarom na jelovniku.

Razgledavanje ...

Zaključak je ovog projekta - izložbe da se ipak dogodio društveni, moralno-vrijednosni vakuum u kojem se nismo najbolje snašli i nekako smo olako pristali biti meta manipulativnog oglašavanja, plodno tlo za agresivne reklame koje nas uvjeravaju da baš za Božić trebamo kupiti novi mobitel ili doživjeti Advent u Beču. „Ho – ho - ho“!

Učenici na izložbi

Velika je odgovornost nas starijih koji ne razmišljamo o tome kakve poruke šaljemo. Zato u ovoj izložbi želimo vidjeti želju da Božić (p)ostane blagdan nade i povjerenja, odgovornosti i ljudskog dostojanstva jer je on odavno nadišao isključivo vjersko značenje...

Na Haitiju se dokazuje humanost

Vanja Škrobica, prof.

Tko je Marija Selak?

Odrasla sam u Makarskoj. Nakon opće gimnazije jednu godinu sam provela u SAD kao au pair. Nakon toga sam upisala Isusovački fakultet u Zagrebu, smjer filozofija i religiologija. Motala sam se po SKAC-u, volontirala I čim sam diplomirala odselila sam u Varaždin i upisala Fakultet organizacije i informatike. Tamo sam radila kao vjeroučiteljica i diplomirala sam proslje jeseni.

Kad si odlučila ići u misije, što te neposredno motiviralo?

O misijama sam razmišljala još na isusovačkom fakultetu. Odmalena me Bog stavlja u situacije gdje sam razvijala osjećaj za siromašne i one koji su potrebni. Mnoge izbjeglice koje su tijekom Domovinskog rata došle u moj razred i susjedstvo, postali su mi dobri prijatelji. Suosjećala sam s njima jer su ostali bez doma, a neki i bez članova obitelji. Na mene je velik utjecaj imao i Lurd gdje sam sa zajednicom iz crkve sv. Filip Neri u Splitu volontirala ljeti, a zadnje tri godine sudjelovala u bolesničkim hodočašćima. Ta četiri dana u Lurdu su mi najvažniji i najradosniji dani u godini. Sve to me pomalo pripremalo za Haiti.

Marija u društvu malih Haićana

Kako si se organizirala, tko ti je bio „veza“ i kako si se odlučila baš za Haiti?

Moj prijatelj s Isusovackog fakulteta pater Vinko Sudar znao je da razmišljam o misijama još od prvih studentskih dana. Baš na dan dok sam predala diplomski na FOI-u nazvao me, čestitao mi rođendan i rekao da jedan svećenik, vlč. Giordano Belanić, traži nekog tko bi pomagao volonterki, Sandri Stanić, na Haitiju. Ispričao mi je malo o sirotištu koje je vlč. Gio osnovao nakon strašnog potresa 2010. godine. Istoga dana sam otišla sam na misu, doživjela to kao Isusov rođendanski dar i odlučila jednostavno - ako Bog da dobijem vizu - idem. Nazvala sam svoje doma i mama mi je dala blagoslov: „Ajde više tim svojim crncima...“. Oduvijek sam ju davila pričama kako želim ići u Afriku ili Indiju i ispitivala hoće li njoj biti problem ako odem nekud daleko.

Čuvena haićanska poslovice: U jedinstvu je snaga!

Što znamo o Haitiju?

Domorodačko stanovništvo Hispaniole, narod Arawak gotovo je istrijebljeno nakon što se Kolumbo iskrcao krajem 15. st. Otok je krajem 17.st. naseljen robljem iz Afrike koje je bilo radna snaga na plantažama šećera.

Španjolska je u 17. st. prepustila zapadnu trećinu Hispaniole Francuskoj. To je bila jedna od najbogatijih francuskih kolonija. Haićani se bune protiv Francuske i proglašavaju neovisnost 1804. Otad je Haiti najsiromašnija zemlja na zapadnoj polutki, a velik dio njegove povijesti obilježilo je političko nasilje i korumpirani diktatori. Početkom 2010. Haiti je pogodio snažan potres (trajao je približno minutu i odnio je preko 250 000 života)

Video zapis s Marijinog „fejsa“ o jednom ručku na Haitiju:

<http://www.facebook.com/#!/photo.php?v=10150590721386310&set=t.100000216885902&type=3&theater>

Koji su bili tvoji prvi dojmovi u susretu s tim otokom, ljudima i djecom?

Prvi dojmovi bili su šokantni. Sletjela sam u glavni grad Port au Prince čije su ulice bile pune smeća i prašine. Po smeću na ulicama i danas ruju svinje i koze. Kuće su male i oronule, ruševine, a neki dijelovi grada još uvijek imaju šatorska naselja. Cijele obitelji žive u jednom šatoru površine tri metra kvadratna. Borba sa štakorima, komarcima i drugim životinjama najintenzivnija je noću....

Ljudi su me u početku čudno gledali - valjda jer sam bijela. Djeca mi danas na ulici mašu i smiješe se - ponekad se osjećam kao miss.

Što im je najpotrebnije? Kako stiže pomoć?

Najpotrebnija im je hrana. Nažalost, mnogo toga što stiže na Haiti je neupotrebljivo. Ljudi su dobronamjerni, al' zadnje što ovdje trebaju su stari kompjutori, sredstva za depilaciju, šalovi i rukavice itd. A mnogo takvih stvari dolazi u kontejnerima. Problem je i što veći dio dana nema struje pa su nam mnogi aparati uglavnom beskorisni. Ljetna odjeća i hrana te naravno, lijekovi, najkorisnije su stvari koje možete slati. Ili novac. Više o tome kako pomoći možete saznati na našoj web stranici: www.croatianreliefservices.org

Kako su te djeca prihvatila, učiš li njihov jezik? Učiš li ih hrvatski?

U sirotištu trenutno živi četrdeset šestero djece. Prvu večer kad sam došla, već nakon jedne minute, njih pet je sjedilo na meni, a troje me grlilo s leđa. Sjećam se da sam se osjećala preplavljeno, bespomoćno... Ni danas nije drugačije – čim se pojavimo na vratima, nas tri Hrvatice, sva djeca žele zagrljaj, poljubac ili da ih se nosi. Nije im važno jesmo li znojne i prljave od rada, gladni su pažnje i ljubavi i cijene svaki trenutak koji provodimo s njima. Učim njihov jezik, kregol, koji je jako sličan francuskom. Nije težak kao hrvatski, ali još puno imam za učiti. Naučila sam djecu pjevati „Ringe ringe raja“ i jako uživaju u tom plesu. Najmlađa curica zna reći: „Ja sam mala šefica“. Drugu djecu uglavnom nastojimo učiti engleski jer im to u budućnosti jako može pomoći.

Ima li Haiti perspektive? Ima li nade?

Haiti kao i mnoge druge države ima puno političkih problema. Korupcija je veliki problem. Infrastruktura jedva funkcionira. Ipak, neznanje je daleko najveći problem. Dugo su bili pod diktaturom i škole su bile privatne, dakle, skupe, pa je tek mali postotak stanovništva obrazovan. Oni koji dobiju visoko obrazovanje uglavnom odlaze u Ameriku. Iz neznanja su i šume opustošili jer im je ugljen potreban za ogrjev i kuhanje. Zato zadnjih godina imaju velike probleme s poplavama. Godine 2009. bile su tri velike oluje i jedan uragan, svi su usjevi propali i više od 60 % stanovništva je bilo gladno. Još se nisu bili oporavili, a onda se dogodio potres... Nada i vjera su jedino što je ovim ljudima preostalo.

Koliko ćeš dugo ostati? Nedostaje li ti tvoja obitelj?

Odlazim za desetak dana jer je već prošlo pet mjeseci što sam tu. Nedostaje mi obitelj, nedostaju mi prijatelji, ali ljubav koju mi ova djeca i prijatelji koje sam stekla ovdje daju, pune mi srce istim intezitetom. Oni su također moja obitelj jer dijelimo sve - brige, radosti, probleme, nade....

Što te čini nemoćnom u susretu s njima (bolesti, neobrazovanost, glad...)?

U početku mi je teško padala jezična barijera i nemogućnost da se izrazim i da razumijem što su mi govorili. Ipak, najteže

mi je kad je bolest u pitanju - npr. naš najmanji, Widson je dugo imao temperaturu. Inzistirala sam da ga odvedemo u bolnicu i pokazalo se da je imao tuberkulozu. Zabrinuli smo se za ostalu djecu. Trebalo nam je nekoliko dana da zajednicu uvjerimo i provedemo potrebne mjere zaštite. Trebalo je tri mjeseca da uvjeri i nauči djecu kako koristiti maramice za nos. Ima toga još, mogla bi se knjiga napisati.

Marija Selak u Lurdu

Bi li preporučila mladim ljudima misionarstvo i humanitarni?

Moje iskustvo mi kaže da misionarstvo i humanitarni rad počinje kod kuće i uvijek s malim stvarima. Čini mi se da je nužna otvorenost prema Bogu koji živi u svakom čovjeku kojeg srećemo, bio on crn ili bijel, siromašan ili bogat, obrazovan ili ne... Ako nismo spremni biti misionari u svojoj obitelji, u školi ili na poslu, nećemo to biti niigdje drugdje.

BOŽIĆ U ŠKOLI 2012.

(jaslice)

Jaslice osmislio Ivan Listeš, prof.

A bili su i na stručnom izletu u Zagrebu (4. r. grafički dizajn i 3. r. grafički dizajn. Vodila ih prof. Željka Milošević Paro.

VARATE SE, NIJE SVE PROŠLO U SPAVANJU?

BILO JE DRUŽENJA...

... I RAZGLEDAVANJA... ZA SJEĆANJA U
GODINAMA KOJE DOLAZE...

ČOVJEK MOŽE PUNO. NO SMIJE LI ?

EVA MEŠTROVIĆ, 3. R. GRAFIČKI DIZAJNER
MENTORICA: VANJA ŠKROBICA, PROF.

PONEKAD SE PITAM TKO JE ČOVJEK? SVIJEST OPČINJENA
HABITUSOM, JEDINSTVEN SPOJ ATOMA I ČESTICA, MALENA
AMORAZARAJUĆA MIMIKRIJA ILI PAK MATERIJA OBGRLJENA
PARADOKSOM UMA... ISTKANA NITIMA PROŠLOSTI KOJU
NADOGRAĐUJEMO NITIMA BUDUĆNOSTI. NO ZAPRAVO SAMO ZAMISAO
VREMENA INICIJATIVA JE MISLI, POGODBA UMA UNATOČ SPOZNAJI
DA POSJEDUJEMO SAMO OVAJ TRENUTAK.

"SLOBODNI SMO!"

IM! GRANICE, DRUŠTVENO POLITIČKE, RELIGIJSKE,
MORALNE... A SVE SU ONE, ČOVJEČE, TVOJA UMOVORINA,
DEŠIFIRALI SMO GENETSKI KOD, PUTOVALI NA MJESEC, ISPITALI
MARS... ALI SE JOŠ UVIJEK NEKI IMAJU POTREBU KLANJATI NOVCU,
IDOLIMA, AUTORITETIMA...

ZAR MI SAMI PO SEBI NISMO VELIČANSTVENA BIĆA?
UMJESTO DA ŽIVIMO NEOGRANIČENU SLOBODU, MI SE
NEOGRANIČENO OGRANIČAVAMO, NE SHVAĆAMO DA SMO SAMO
JEDAN OD TRI PLEMENA ILI TRI VRSTE ZEMLJANA, ZAR NAM UM
DAJE SLOBODU DA DRUGE DVIJE VRSTE UBIJAMO, UNIŠTAVAMO RADI
HEDONIZMA, ZABAVE? GDJE JE ODGOVORNOST UZ POSTOJEĆU
SLOBODU? ŠTO NAM GOVORI SAVJEST? EGO, JAK LI JE!

IGRAMO SE BOGA? MNOGIMA JE ŽIVOT POZORNICA NA
KOJOJ NEKI UŽIVAJU BITI GLAVNI GLUMCI DOK ŽIVOTINJE IMAJU
SPOREDNU ULOGU.

SEKSIZAM!

RASIZAM!

SPECIZAM!

POSTOJI LI IŠTA ŠTO NE SMIJEMO?

NAŠ UM UTJEČE NA MATERIJU, OBLIKUJE JE I MIJENJA,
POSTOJE I UMOMI „NAD UMOVIMA“, OPČINJAVAJU MASE KOJE IM SE
POTLONJNO KLANJAJU POTISKUJUĆI SVOJ POTENCIJAL, GUŠEĆI
SVOJU SLOBODU, PRAVA... NJEGOVA BI MOĆ BILA NEOGRANIČENA.

POSTOJI LI PRAVILNIK KOJI GOVORI ŠTO ČOVJEK SMIJE, A
ŠTO NE, TKO BI I SASTAVIO TAKAV PRAVILNIK? TKO BI PRATIO
PONAŠANJE PREMA NJEMU?

JA, INDIVIDUA, NE MOGU PROMIJENITI SVIJET, ALI MOGU
MIJENJATI SVOJ USVAJAJUĆI TAJ PRAVILNIK LOGIKE, PRAVILNIK
ODGOVORNOSTI BAREM ZA MOJ MIKROSVIJET I NJEGOVU
BUDUĆNOST.

EEE, KAD BI MI SE PRIDRUŽILO BAREM JOŠ POLA
ČOVJEČANSTVA, NE BI BILO STRAHA ZA BUDUĆNOST NAŠE ZEMLJE,
NAŠEG JEDINOG DOMA.

DOBRO JE NATJECATI SE, ZAR NE?

OPA(li) FOTKU / VIDEO 2012.

Prošlost i budućnost (fotomontaža, na izložbi u MSU, Zagreb), autorica Eva Meštrović, 3. r. grafički dizajner; Mentorica: Vanja Škrobica, prof.

ZLATNI OBJEKTIV 2012. - Tema: *Mladost*

(http://ss-obrtnicka-osobneusluge-zg.skole.hr/?news_hk=1&news_id=222&mshow=290#mod_news) . Na izložbi sudjelovali radovi Tine Štambuk, 2. r. fotografski dizajner i Brune Radelja, 3. r. fotografski dizajner

Tiae Štambuk, 2.r. fotografski dizajner
Mentorica: Maja Zemunik, prof.

Mašina plodna godina: dobitnica novčane nagrade + video kamere, a možda se ostvari i put u London (zajedno s Lukom Poklepovićem i Teom Trumbić).

MEĐUNARODNO LIKOVNO NATJECANJE DJEČJEG LIKOVNOG CENTRA U SKOPLJU

Učenice Ivana Padovicki i Deana Cecić (3. r. slikarski dizajner) osvojile drugo, odnosno prvo mjesto na temu: *Prioroda i ja*. Mentorica: Vanja Škrobica,

MEĐUNARODNO NATJECANJE OD ZELENOG KA PLAVOM

Yeşilden maviye resim yarışması gelen eserler 20 adet / international art competition- From green to blue
<http://www.trabzonagsl.k12.tr/?p=Duyurular&a=ayrinti&no=47>

Prvo mjesto osvojila je A. Šarić, 4. r. grafički dizajner (s mentorom Nikolom Skokandićem).

MEĐUNARODNO NATJECANJU U ITALIJI

Pobjednici: učenik Andrija Galić, 4. r. grafički dizajner i njegova mentorica Svjetlana Paligorić Miše.

TURISTIČKA KULTURA 2011. I 2012.

Jedan od pobjednika na natjecanju Turističke kulture 2011. bio je Roko Birimiša, 2. r. fotografski dizajner s temom *Picigin* (nagrada: vikend na Hvaru). Ove godine pobjednice su Kristina Tomaš, 3. r. industrijski dizajner za foto razglednicu Trogiira i Tina Štambuk, 2. r. fotografski dizajner za video razglednicu Splita. Mentorica: Vanja Škrobica, prof

DANI ODJEĆE 2012.

Zavidan uspjeh ostvarile su učenice Valentina Vukasović i Neda Rakuljić, obje iz 4.r dizajnera odjeće s mentoricom Suzanom Budimir, prof.

Model: Marija Pletikosić, 2. r. dizajner odjeće

MEĐUNARODNI LIKOVNI NATJEČAJ U GRČKOJ

Tema: "Najdraža igra". Prvu nagradu dobila je Božena Barač, lanjska maturantica iz grafike i njezin mentor Nikola Skokandić, prof.

NATJEČAJ NA TEMU "ČOVJEK I MORE" U ORGANIZACIJI ŠKOLSKE KNJIŽNICE 2011.

Dobitnici su Marijan Marinović za fotografiju i Slaven Lagator za literarni rad.

MEĐUNARODNO LIKOVNO NATJECANJE RAINBOW 2012 U MAĐARSKOJ

Srebrnu medalju osvojila je Deana Cecić, 3. r. slikarski dizajner. Mentorica: Vanja Škrobica, prof.

IDIVA 2012.

Opet smo osvajali nagrade. Ovoga puta slavili su Eleonora Matijašević i Antonio Geleta, 4.r. industrijski dizajneri i njihov mentor Branko Šegvić, prof.

Nagrađena fotografija Kristine Tomaš. 3. R. industrijski dizajner

Obrazloženje nagrade Turistička kultura 2012.

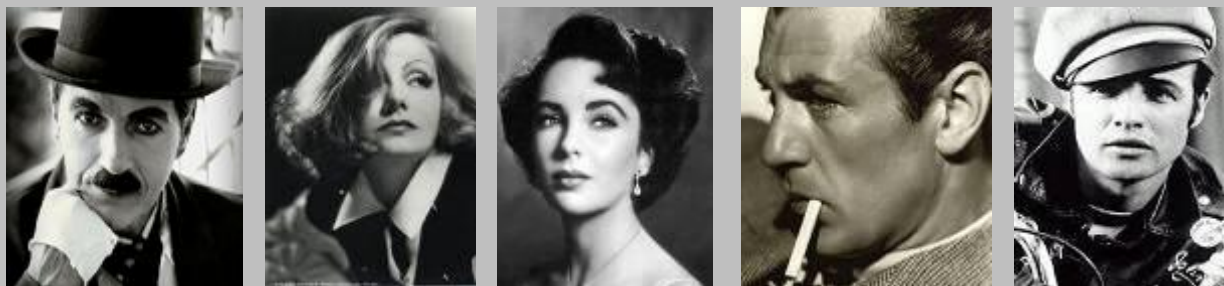
Posebnu nagradu u kategoriji „najbolji vizualni izričaj razglednice“ dobila je učenica Kristina Tomaš, 3. r. industrijski dizajner za razglednicu Trogir.

Obrazloženje nagrade: Trogirski riva u ovom radu prikazana je u standardnom kadru, no zanimljiva obrada fotografije i kvalitetan dizajn osigurali su joj nagradu za vizualni izričaj. Današnji Trogir pretvoren je korištenjem jednostavnih efekata u Trogir iz prošlosti, odnosno pokazao nam kako bi retro razglednica izgledala u budućnosti.“

Obrazloženje: Nagrada za koncept dodijeljena je ovom radu jer je pokazao izniman trud u osmišljavanju koncepta i sadržaja razglednice. Posebnu nagradu dobila je i video razglednica grada Splita učenice Tine Štambuk, 2. r. fotografski dizajner.

Najcjelovitija razglednica koju smo primili pokazuje mnoštvo sadržaja i atrakcija grada Splita. Poboljšanja koja bi unaprijedila ukupan dojam bila bi korištenje više vlastitih materijala, kvalitetniji dizajn tekstualnih elemenata te rad na montaži.

A.N.A.P.I.E. (Associazione Nazionale Amici Parchi Italiani ed Europei National Association of Parks Friends of Italian and European) - San Nicandro Garganico (FG) – Italia- School of Fine Arts - via Fausta Vrancica, 17 - Split/Spalato (Croazia) - Titolo Filmato: The Tree (L'albero). Autore: Masha Borovic + Luka Poklropovic (17), Docente curatore: Vanja Škrobica- Tema:« Ecologia. Se conserviamo le foreste conserviamo il pianeta Terra» **The President informed that your school was admitted to the finals of the 10th International Festival of School to be held in Lido del Sole-Rhodes Garganico (FG), Italy 16 to 20 April 2012.**

M a š k a r e 2012.

Hollywood

Projekt proveli profesori Kristijan Falak i Kaća Svedružić

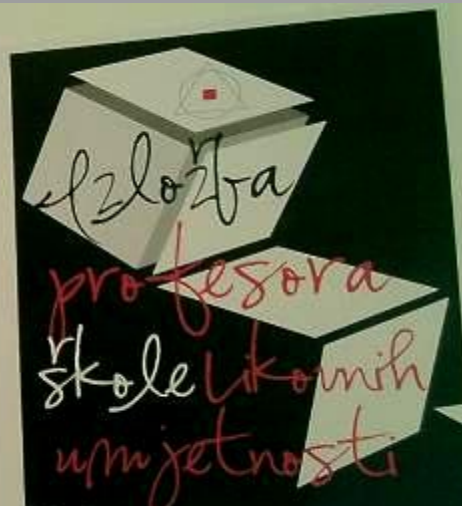
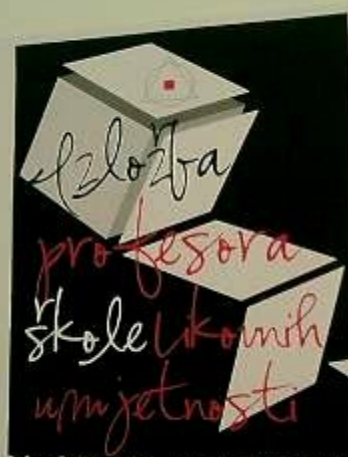
Naši neozbiljni profesori!

Da su maškare barem jednom mjesečno!

Više u foto albumu na web – u škole: http://www.ss-likovne-umjetnosti-st.skole.hr/fotogalerija?show=album&id=42&limit=&curr_page=1

Salon Galić, 2012.

Izložba radova profesora

Radove odabrala i postavila Diana Dora Kučić, prof.

Više o izložbi u foto albumu na web-u škole:

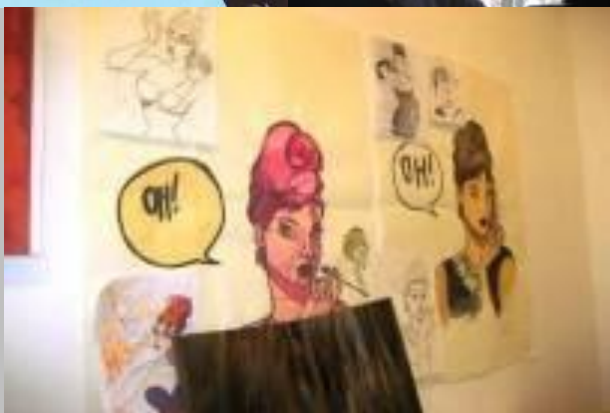
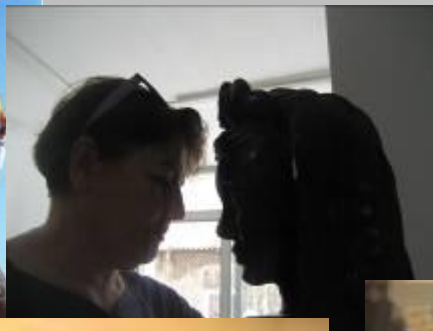
<http://www.ss-likovne-umjetnosti-st.skole.hr/fotogalerija?show=album&id=49>

Izožba učenika radova. OPET!

Izložbu učenika radova u Salonu Galić postavio je Stjepan Ivanišević, prof.

Foto galerija izložbe na web-u škole

<http://www.ss-likovne-umjetnosti-st.skole.hr/fotogalerija?show=album&id=50>

U listopadu je u INFO zoni bila retrospektivna projekcija video radova učenika naše škole. Retrospektivu je organizirala Kaća Svedružić, prof.

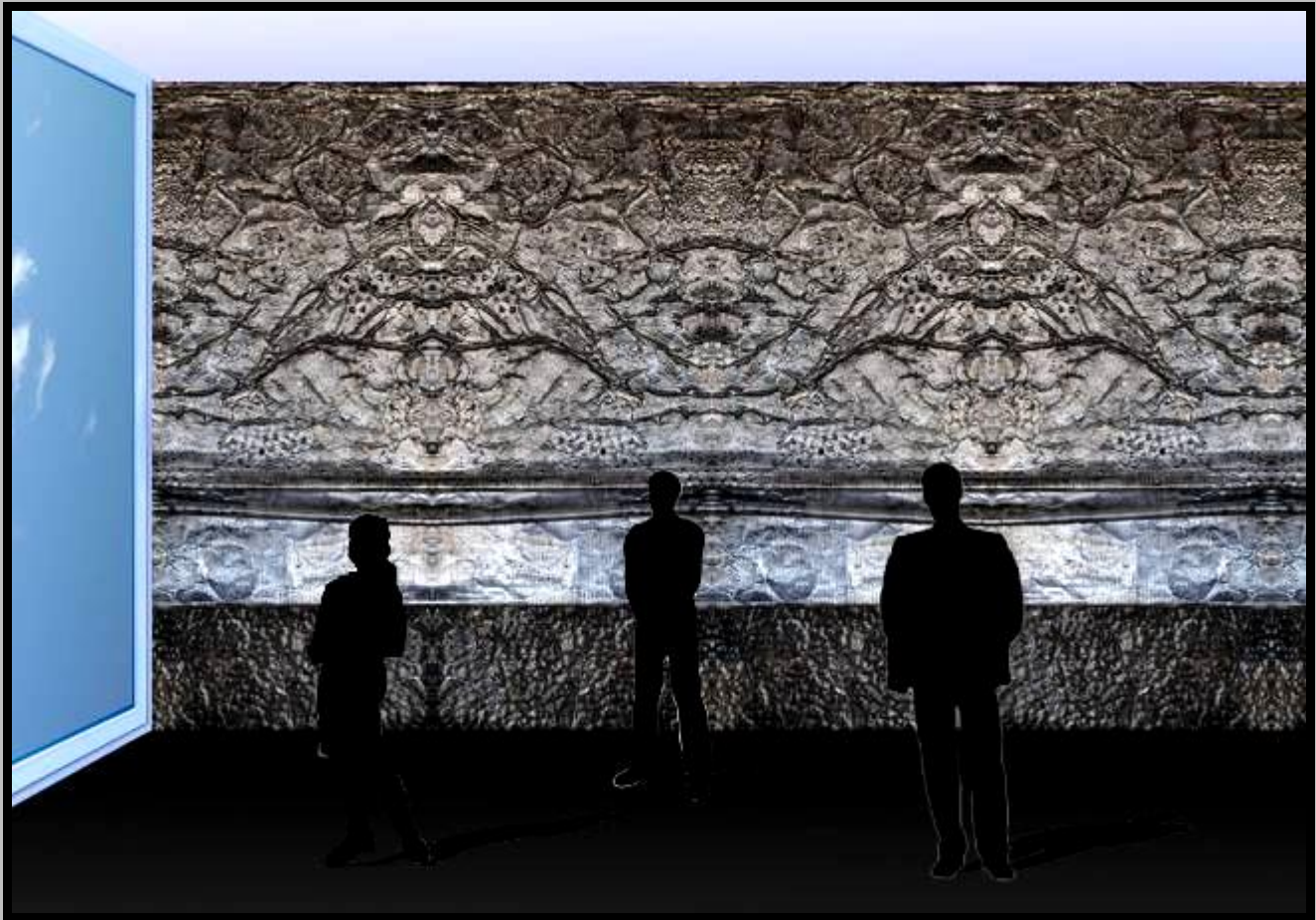
Zvezdano selo Mosor

1 U organizaciji Zajednice tehničke kulture, a povodom Svjetskog dana voda, na Zvezdano selo Mosor penjala se prof. Jasenka Splivalo i njezin klub *Pijači vode*. Prof. Jasenka tom je prigodom održala predavanje pod nazivom Vodeni žig proljeća.

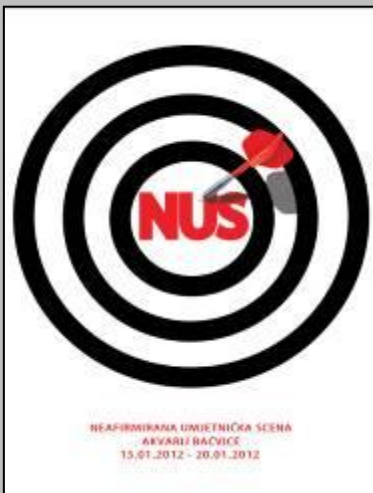
2 Grupa Baština koju vodi prof. Jasenka Splivalo razradila je i kurikulumski projekt: *Kako do mora i kako u more s kolicima* (za starije osobe u Jelsi).

3 Na Međunarodnom fotografskom natječaju (tema *Joy u mediju fotografije*) radovi naših učenica iz 3. r. fotografskog dizajnera: Anđele Stipičić, Tee Šimić i Maje Bedalov ušli su na izložbu (među 112 odabranih od gotovo 300 pristiglih).
Mentorica: Jasenka Splivalo, prof.

Tin Doždor 4. r. industrijski dizajner
Mentorica: Dubravka Bodulić, prof.

Znak za NUS (Neafirmirana umjetnička scena)

Autorica A. Šarić 4.
r. grafički dizajner
Mentor: Hrvoje Zuanić,
prof.

Ivan Šolić, 3. r., industrijski dizajner, Čovjek od kape –
vizualizacija ljudskog lika od neživih objekata
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

Prof. Zuanić ujedno je bio mentor učenicima na dizajnu službene školske majice.

Povodom jedne zanimljive izložbe

EVA

“od malo riječi”...

Jasenska Splivalo, prof. (tekst s otvaranja / iz kataloga izložbe)

Eva Meštrovič, učenica 3. r. grafičkog dizajner

Dio 1. Kako naći DRUGU DIMENZIJU ?

Kako BITI/postojati u nekoj umjetnosti?
Nije li apstrakcija osjećaja najbolja teza po kojoj možemo sebi nalaziti neku drugu dimenziju, koja nam se čini nedostupnom. Kako se došaptavati s dušom? Poeziju držim moćnim izričajem onih kojima je DANO da poimaju za nas druge. Glazba, likovnost, umještosti podarene sretnicima odgovori su na to pitanje o potrazi druge dimenzije. Nije nužno biti pobjednikom, jer već i sam put, tijekom traženja osobnog izričaja, dio je rješenja. Dimenzije su tražili mnogi; uz dužinu, širinu, visinu i ono bitno VRIJEME, u traženju osobnih sporazumijevanja s

izazovima, ja pronađoh tako neku svoju, dodanu, PETU dimenziju; to je ona u kojoj sam s učenicima u prošlosti naše budućnosti (i vice versa...), pa tako i s Evom, autoricom ovog *Šapata duše* večeras.

Dio 2. EVA OD MALO RIJEČI...

Eva od malo riječi, ali podosta djela...dakle, kako je naša, moja Eva s kojom se više 'čujem' online, mailom iako su nam klupe blizu, dakle, kako je Eva Meštrović, učenica Škole likovnih umjetnosti u Splitu tražila drugu dimenziju?

Kako je Eva u nekom našem zajedničkom školskom vremenu propitivanja povijesti umjetnosti 'susrela' autore poput Shakespearea, Galilea, Decartesa, Newtona, Plancka, Weinberga? Kada i na što su je **potaknuli**?

U nekom paralelnom vremenu traje potraga, istraživanje funkcije umjetnosti (Ernst Ficher), umjetnosti kao 'zamjene života', umjetnost kao sredstvo da čovjeka dovede u ravnotežu sa svijetom oko njega... ali autor se želi osloniti na nešto više od njegovog 'ja', nešto što je izvan njega, a ipak bitno za njega, da svoju individualnost...''proširi, podijeli, izazove, upozori, potakne...''

Jer, kaže nam Bertold Brecht, vrhunski znalac teatra (a nije li i to jedna od mogućih potraga): 'Umjetničko djelo mora privući gledatelje ne pasivnom identifikacijom nego obraćanjem razumu koji zahtijeva akciju i odluku'. Ovaj Evin isprepleteni svijet nadrealističke provenijencije, potaknut mišljenjem izvrsnika, kod Eve vježba um, ali i ruku i nova misao nastaje i 'putuje' u meni i nama.

Rasvjetno tijelo-model, Matea Zmijarević, Ena Hrabar, 2. r. industrijski dizajnera, mentorica: Dubravka Bodulić, prof.

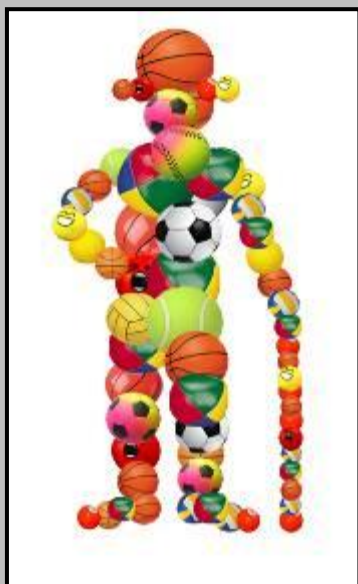
Rasvjetno tijelo-model idejnog rješenja, Anđela Kadić, Mia Luković, Katarina Strinić, 2. r. industrijski dizajner Mentorica: Dubravka Bodulić, prof.

Teče, teče, teče jedan slap
Što u njemu znači moja mala kap?

Svoja sam u slapu života

Andrea Šikić, 2. a
Mentorica: Jelena Matković, prof.

Možda nisam jedna od onih monotonih točaka, drvenih marioneta koje hodaju svijetom sa sjenom prišivenom na leđa. Koje jutrom budi ista ruka, osovi na noge kao znak za, još jedan u nizu, sumoran dan. Gurne ih u svijet očiju povezanih strahom. Cupkajući tako, vukući težinu svoje sjene za sobom, čine jedan tren i prestaju. Negdje zauvijek nestaju. Pregaženi kolotečinom užurbanog svijeta. Nemoćni da podignu glavu visoko i pozdrave život.

Ilustracija
Matea
Čobrnić,
2.r.slikarski
dizajner,
Mentor:
Hrvoje
Zuanić, prof.

Možda nisam jedna od njih...Ali ta moja kap, i ona čini ovaj slap. Budi je svakog jutra sunce, tamo negdje u beskraj. Položi joj ruke na pleća, te udahne miris nove nade. Oduvijek svoja. Slobodna od konopaca života i crnih, dugih prstiju spremnih da ju uvuku u svakodnevnicu vlastitoga sivila. Jedna od iskri nade pod okriljem zvjezdanoga svoda.

Njen svijet čini šapat vjetra kroz sunčeve niti, tiha glazba misli...i svjetlost. Svjetlost sunčeva obzora u daljini. Boje čine njen svijet. Plava kao val na uzburkanom moru, kao odraz neba poslije kiše, kao ruka u ruci u sunčano jutro. I žuta kao tračak nade u oku izgubljena djeteta. Bijela za nevinost koju nosi u sebi kao

najranjiviji dio, dio bez kojeg slika ne bi bila potpuna. I crvena za ruke koje su je podigle iz pepela i zemlje, podigle prema nebu. Tako izgleda svijet kroz njene oči. Ljudi koji je okružuju...Svatko na svoj način poseban, svatko svojom bojom obojan.

Nisam jedna od njih. U slapu života ona sam koja živi. Ona koja čezne, koja se smije, koja se divi. Biti dio slapa ne znači smanjiti svoj sjaj, ni poprimiti boju turobnog okvira slike. Slike koju ispire prva proljetna kiša. Postati udovoljenost crnim prikazama zatočeništva. Dio si ako pripadaš sebi.

Gore: Radovi učenika u keramičkoj radionici
Mentor: Miro Radeljak, prof.

Projekt *Glazbeno vozilo* je bio projekt na kojem je sudjelovalo nekoliko splitskih škola pa i naša. Učenike je vodio profesor Kristijan Falak.

Lektira na drugi način

Odabrala Marica Butina, prof.

ilustracije za “Lovca u žitu” i “Gosta”

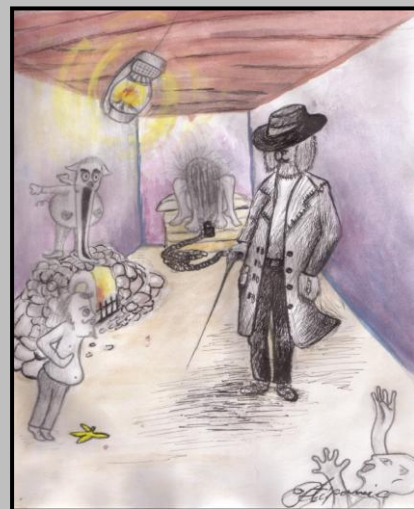
Mia
Minigo,
1. B
(lijevo)

Filip
Čulić, 1. a
(desno)

Irina Pavlović,
1. b
(lijevo)

Petra Stipanović,
1. a
(desno)

Nensi Sovulj, 1. a
(lijevo)

Martina
Vukasović, 1. A
(desno)

Martina Vukasović, 1. a

Mia Minigo, 1. b

Nora Gabrić, 1. b

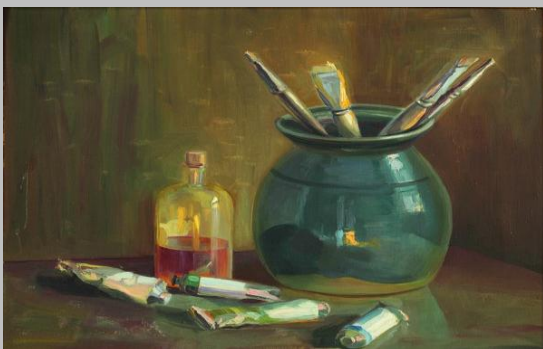

Elizabet Budimir, 1. a

Portret umjetnika

Bruna Radelja, 3. r. fotografski dizajner
Mentorica: Jelena Matković, prof.

Gruba koža njegovih žilavih ruku bila je posuta gustim dlakama, dok je ostatak njegova tijela bio prekriven širokom, dugačkom odjećom. Izgledao je kruto, ali su njegovi pokreti bili laki i slobodni. Raščupane, kovrčave duge dlake koje su mu rasle iz

glave odavale su širinu njegove mašte. Crte lica su pokazivale ugodan prijelaz iz oštih u meke linije, bile su ispunjene lijepom sjenom i uokvirene lošom bradom. Pogled mu je bio tamniji od kose, beskonačno dubok.

U svom neobičnom skladu njegova lika najzanimljivije su bile njegove ruke, talentirane, gipke, marljive. Provodile su u stvarnost sve ideje iz svemira njegove glave - upravljale kistovima i olovkama, sadile kaktuse, hranile ulične mačke, dodirivale ženska tijela i kipove jednih drugih ruku. To su bile ruke najdražeg mu prijatelja, bliskog poput brata s kojim je uvijek volio podijeliti rakiju. Duhane je pušio samo u njegovoj prisutnosti, a pio je u svakoj prilici. Pića je ispijao polako, s užitkom, kroz cijeli dan.

Za njega vrijeme nije postojalo. Sve je radio sa strpljenjem i ljubavlju, od kuhanja, pravljenja alkohola i održavanja vrta, pa do brisanja polica s knjigama, slaganja ploča i, naravno, umjetničkog stvaranja. U svom vrtu uzgajao je dosta voća, te nešto povrća i ljekovitog bilja. Osim mira i zadovoljstva, vrt mu je davao osjećaj slobode i neovisnosti. Najdraže su mu bile kupine, kaktusi i konoplja. Što god se nalazilo u njegovom skromnom stanu, napravio je svojim rukama. Namještaj je bio drven, prostorije prozračne i tople, prepune zanimljivih detalja i umjetnina. Zidovi su bili prošarani veselim dječjim crtežima jer je pri oslikavanju stana pozvao djecu iz susjedstva da mu

pomognu.

Volio je djecu, njihovu kreativnost, razigranost, maštu, kvalitete umjetnika. Htio je i sam jednog dana postati otac, ili ipak nije? Ženu nije tražio, samo ju je čekao, a bilo mu je i pomalo svejedno hoće li se pojaviti u njegovu životu ili ne. Žene je više volio zbog vanjštine, bile su mu najdraži motiv. Uživao je u njihovim oblinama, divio se njihovim mekanim kretnjama, punim usnama i sjaju u očima, ali nikad se nije uspio dublje povezati ni sa kojom. Često je bio okružen ženama, možda je baš zbog toga volio biti sam. Tad je bilo ljepše hodati gol, sjediti na prozoru i slušati glasnu glazbu uz vino od kupine.

Uživao je u detaljima, veselile su ga sitnice i zbog toga je imao ispunjen život. Nije tražio puno, zato je imao sve što mu je potrebno.

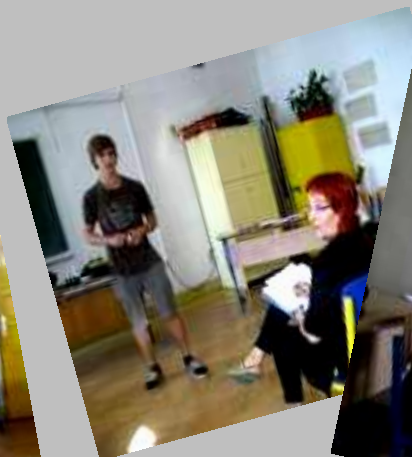
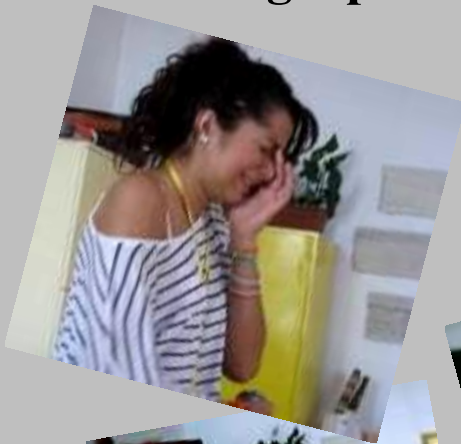

**POSJET MATURANATA SVEUČILIŠNOJ KNJIŽNICI U
SPLITU (povodom Mjeseca knjige, listopad, 2011.)**

Dramska grupa subotom... (Marica Butina, prof., s dramskom grupom)

**Nije se samo glumilo, tu se pisalo, analiziralo,
čitalo, interpretiralo, improviziralo...**

Škola luđačkih uspomena

Veronika Vukušić, 3.r.
Mentorica: Jelena Matković.prof.

Nalazim se u svojoj školi, *Školi likovnih umjetnosti*, u žutom razredu. Nazivamo ga žuti jer, ne znam zašto ga nazivamo žuti, ima žuta vrata i jedan žuti ormar. Šesti školski sat je, užasno je vruće i moramo pisati zadaćnicu. Glumim da pišem nešto interesantno, ali zapravo proučavam kako tko razmišlja i pomalo su smiješni.

Prošao je prvi sat, imam još četrdeset i pet minuta da opišem situaciju u kojoj se nalazim. Ispred mene se nalazi ukočeni učenik imenom Roko (ukočila ga promaja kada je učio, kaže, hahaha). Svakih pet minuta postavlja pitanja poput: *Kaži mi jedno srpsko ime? S*

koliko se godina polazi u prvi srednje? Baš se pitam što on piše. Profa ima bombona i stalno ih cuca, mljacka malo pa me to živcira, Bruna

marljivo piše, već je ispisala stranicu i pol. Nekoliko je učenika izašlo van pisati zadaću jer se ne mogu skoncentrirati. Bruna je bijesna, nema nitko korektor, Džaja treska nogom i puše stalno, kladim se da piše o BMW- ima nešto. Eva stalno vrti pramenove kose prstima i piše, noge su joj na stolici. Josipa je upravo ustala, ajme, ona je već gotova i crvena je ko poma. Ante je isto gotov i sprema stvari. Tea, kao djevojčica iz filma, kraj otvorenoga prozora sa znatiželjnim očima i malim osmijehom puni red po red svoje priče, dok Ricky nakon svakih pet riječi pročita ponovno sve drmajuci glavom.

Grujić je svoju klupu privukao prozoru i piše kao seljak koji vodi financije, hahaha. Darija je nervozna i zbunjena. Ana u zadnjoj klupi razmišlja poput matematičara i proučava papir koji ima pred sobom. Šoše puca od smijeha klimajući se lijevo - desno i onda nastavi pisati dok Đana

jede svoju kosu i razmišlja. Jurica je grli. O ne! Sad Roko, Anđela i Šoše mljackaju, uzeli su bombon. *No, samo da znate, dobri su za grlo*, kaže Šoše. Džaja grize zanoktice i zvirka uokolo, Anđela je počela prepisivati u zadaćnicu ušporoko napisanu priču. Sad sam je pitala, kaže da joj ide. Neven je upravo došao u učionicu i kaže da je skoro

oslipio i da Jakić dole gol piše. Sad sam pogledala kroz prozor, Jakić je skinuo majcu i na suncu piše. Šoše odrađuje svoj pobjednički ples i predaje zadaćnicu, Oliver pita koliko još ima do kraja.

Postalo je napeto, čujem okretanje listova, mljackanje, škripanje stolice, oštrenje olovaka, pokoji glas

koji šapće. Malo mi je dosadno. Niti mi se da pisat, ali ako odem, možda propustim koju priču. Ah, ne znam. Da sam bolje volje, možda bi napisala nešto super, a možda i ne.

Ma ja bi da se da tema i da zadaću pišemo kući, ovako ne funkcioniram. Dosadno je, idem u *Nade* popit kavu i guštat, prevruće je.

Dok si u ovoj školi ŠLU znači Škola likovnih umjetnosti, a kad iziđeš iz nje ŠLU znači Škola luđačkih uspomena.

I U MOJEM GRADU VUKOVAR SVIJETLI.

Ja tako mislim:

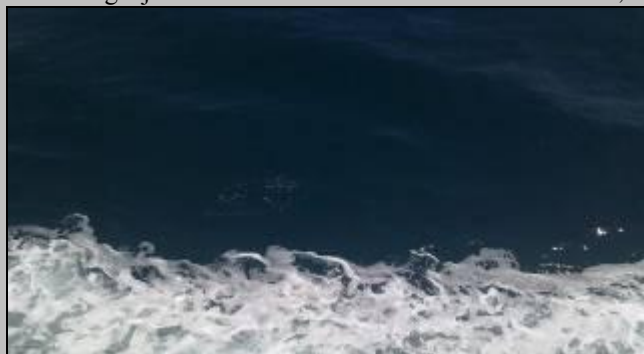
Razborit čovjek mora
dizati svoj glas...

Anamarija Kosor 3.r. kiparski dizajner
Mentorica: Vanja Škrobica, prof.

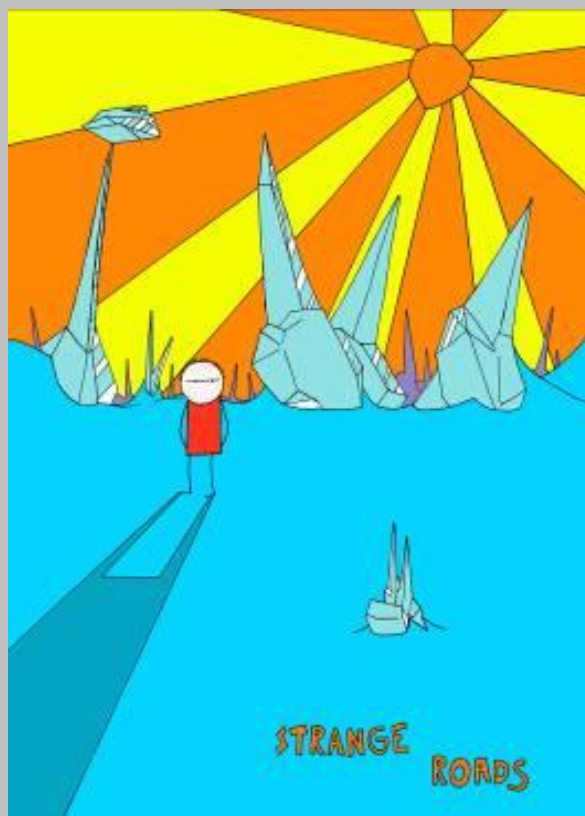
... kad svijetom zavlada netolerancija, bahatost i nesigurnost (čovjek treba ustati u zaštitu ljudskih prava, prirode i opstanka na Zemlji. Je li to hrabrost? Ludost? Treba li biti konformist? Kako se boriti? Koga uključiti? Na koji način? Kojim metodama?

Svaki čovjek posjeduje osjećaje i stavove. Ako su oni borba za bolje sutra i pravednost, onda su to najjači osjećaji i napravedniji stavovi. Kod svakoga čovjeka usađen je moral koji neprestano mora nadograđivati.

Moramo se boriti za ono što držimo pravednim i nama dragocjenim. Borba za uzvišenim idealima slobode,

Fotografije gore i desno: Kristina Tomaš. 3. r. industrijski dizajner; (domaći iz etike: Bioetika - more i mi; mentorica Vanja Škrobica)

Ante Rogulj, 3. r. grafički dizajner (ilustracija)
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

ravnopravnosti, tolerancije i mira spaja većinu ljudi. Samo zajedno nešto možemo ostvariti ukoliko glasno podignemo glas.

Vrijeme u kojem živimo danas puno je prosvjeda, različitosti, interesa za materijalnim stvarima. Ali postoji i humana žudnja za promjenom na bolje. Iako će uvijek biti mržnje, netolerancije, bahatosti, nepravde, ako u većini od nas zapalimo vatru entuzijazma, empatije, osjećaji za pravednost i ravnopravnost i kod drugih će se upaliti. Borba protiv nepravde nije ni hrabrost ni ludost, nego nužnost i potreba svakog čovjeka.

Ne čini li vam se da su svijet i njegova povijest već dovoljno okoštali u mržnji i zlu?

Ja baš mislim da danas može biti novi početak. Mi mladi ne smijemo dopustiti da bahatost bude oružje moćnih.

Dijana Vuković, 2. r. grafički dizajner
Mentor Ivan Listeš, prof.

Dobrodošlo moje sutra

Tea Šimić, 3. r. fotografski dizajner
Mentorica: Vanja Škrobica, prof.

Bilo bi zanimljivo usporediti ženske i muške eseje na ovu temu.

Za sve cure koje ja poznajem tipični životni cilj je udati se i osnovati obitelj. Ne znam za dečke, oni kao da ne razmišljaju o tome. To je nekako prirodno.

Sad je vjerojatno najgore razdoblje mog života da pišem o toj temi. Svaki dan mi se mijenjaju mogućnosti i prisilno mijenjam svoja usmjerenja. Pošto sam još u srednjoj školi trebala bih upisati neki faks, ali ja još nemam čvrstu odluku gdje da idem. Nije toliki problem kako i u kojem smjeru ću nastaviti svoje umjetničko školovanje, jer ja volim učiti i kad se potrudim u mnogočemu sam dobra. Problem mog "sutra" je to što me ne drži mjesto.

Želim ići što prije, što dalje. Proputovati svijet. Ne želim biti turistički vodič koji je vezan uz svoju agenciju i grupe koje vodi po gradu. Ne želim biti ni bogatašica koja će novce trošiti da se sunča na Kubi, da ispija skupe koktele s ledom, i da mirno spava u luksuznom hotelu bez ikakve brige o svemu ostalom na svijetu. Ne želim imati rupu u svome duhu.

Želim u životu raditi nešto što zabavlja ljude, usrećuje ih na bilo koji način. Želim jedan tjedan biti u kazalištu na Broadway-u, a drugi pola zarađenog novca osobno uručiti ljudima kojima je krajnje potreban, samo za njihov osmijeh. (To je bio čisti primjer, ali nije važno gdje i što.) Jednog dana želim vidjeti za mene najljepše što postoji na svim kontinentima, zato jer ja još ne znam ni što je to. Bliži se vrijeme da krenem spoznavati, ja, gotovo čist papir koji čeka sve boje da se po njemu ispišu. Krenula bih sutra da mogu. Ali mogu istraživati po slikama gledajući, člancima čitajući i nečijim iskustvima slušajući, a poslije posložiti sve i krenuti.

Volim ovu vatru u nogama i upitnike u glavi, uz moje ambicije, strpljenje i optimizam, vidim se za deset godina.... nigdje! Vidim sretnu sebe!

Svi mi želimo vidjeti i znati, ali ja jednostavno moram učiti, gledati, tražiti, a uz to pjevati, plesati, čitati, razumjeti, prepričavati i prenositi, u svemu se zabaviti. Mogu vam pričati o svemu što volim raditi, o svemu u što sam se sposobna upustiti, ali to nije važno da dodemo do mog zaključka iza svih ovih riječi. Iskreno ću reći, obitelj i ljudi koji su se našli na mom životnom putu su takvo olakšanje u mojim snovima koji nemaju kraja. Žao mi je mojih bližnjih, iako me podržavaju, jer ih svaki put povrijedim svojim sjajem u očima na pomisao daleke zemlje. Svi se boje da ću ih zaboraviti, ali im uporno kažem da srce ne zna za kilometre. Znam da je površno biti tako siguran da možeš sve, ali ne može mi nitko zabraniti da želim i sanjam. Sve u svemu, nisam ja još jedna djevojčica koja želi ovo i ono, pogotovo ne netko tko samo priča. Ja sam netko tko će živiti san, ili bar umrijeti tražeći ga.

Naposljetku, sutra bih mogla imati muža i troje djece. Ali bojim se, da budem iskrena, da neću moći zaštititi djecu od svega ovoga što se okolo događa, vjerojatno baš zbog toga želim sve na svijetu vidjeti i istražiti.

Možda se negdje krije gradić u kojem ću živjeti u kućici u cvijeću sa svojom obitelji, možda se negdje krije onaj koji će proći ovo sve što sam izbrbljala i s kojim će proći dugo vremena dok prvenstveno ispričamo jedno drugom sve što smo vidjeli i naučili. Možda je on u blizini, možda prođe to sve sa mnom, a možda se stvori niotkuda na pola mog puta....

Svega tu može biti, može me bolest zaustaviti, mogu me ljudi uporno rušiti na dno. Ne znam. Baš ništa ne znam. Važno je da sve želim. Važno je da trenutno imam u sebi sve, sve u svojim rukama i nogama da krenem, gazim i istražim. Sad je vrijeme za trčanje. Poslije ću ići, vjerojatno, umornim korakom.

Ali neću skinuti osmijeh, neću odustati ni ako ne izgradim kućicu u cvijeću, ni ako ne budem slala svoju dječicu u školu. Mir je ono što svi želimo, ali nitko ne zna gdje je, i svi se boje te buke i zbrke iza koje se krije spokoj. Ja ne. Ja sam raširila ruke, i bez obzira na sve, ja vjerujem. Dobrodošlo moje divno, teško, mirno, tužno, sretno.... Samo moje sutra!

Oliver Molnar, 3. r. kiparski dizajner

Ležim u krevetu i razmišljam kako napisati završni rad na ovu temu. Odabrao sam ovaj naslov jer govori o mojoj budućnosti, mojem sutra. Budućnost je moj možda moj najveći neprijatelj, a možda i prijatelj. Svake večeri odlazim spavati ne razmišljajući o stvarima koje bi se mogle dogoditi, primjerice da je to možda nekome zadnje "sutra", nekome će bit najvažniji dan u životu, a nekome najdragocjeniji. Jedni će dobiti na lutriji, sresti ljubav svog života, dobiti dijete, dok će mnogi ostati bez svega... Sutra ću se ujutro probuditi i kao svaki dan, sredit ću se za školu, srest ću svoju susjedu tetu Danicu koja prije svih u selu pije kavu na svojoj verandi, lovit ću isti autobus koji me vozi u grad, izaći ću na istoj stanici te na kraju doći u školu. Škola je moje svakodnevno drago odredište, dio svakog "moga sutra", ali još samo jednu godinu dok ne maturiram. U školi se nalazim s prijateljima i ne razmišljamo da sutra možda jednog od nas neće biti... Nakon nastave otići ću doma i nastaviti dan koji se ni po čemu ne razlikuje od drugih. I tako u krug. Potrudimo se da svako naše sutra bude ispunjeno, veselo, da napravimo nešto korisno za sebe i druge kao da je svaki dan zadnji... Jer možda već sutra nećemo imati novu priliku reći nekome „dobro jutro“, „volim te“, „oprosti“...

Imati ili neimati!

Tea Trumbić, 2. r. grafički dizajner
Odabrala: Vanja Škrobica, prof

U današnjem vremenu kad smo svakodnevno obasuti crnim vijestima i u kojima je normalno postalo nemoralno ponašanje i svekoliko podređivanje (privatnom) profitu, pokušavam pronaći zanimanje u koje nećemo odmah uprijeti prstom: „Vidi ga, kako ga nije sram, osigurao je svoje. Na kraju će i slobodu kupiti!“

Napamet mi pada trgovina. Otkada je svijeta i vijeka ljudi trguju, a svodi se na to da kupac što jeftinije kupi kvalitetnu robu, a trgovac da što bolje proda i zaradi. Poštena zarada je normalna kategorija, ali koliko daleko trgovci idu da bi privukli kupce? Koliko lažu da bi zaradili? Gdje su granice poštene zarade i prijevare? S čime čovjek – trgovac mora u životu raskrstiti ako je svjestan da njegova roba ne vrijedi ni desetinu cijene po kojoj je prodaje? Što je s onima koji nude robu lažnih deklaracija, a sastav sirovina je štetan za zdravlje?

Čini mi se da prodavači – trgovci već odavno i sami vjeruju u svoju laž. Vrijednosti su se danas svele na: imati ili (neimati) biti.

Danas čovjek trči suludu trku za profitom, a apetiti mu rastu. Na kraju niti znaju, a niti nađu vremena uživati u onom što su stekli. Zaboravili su na porodicu, prijatelje. Vrijedi li sve to tolike žrtve?

Izrada murala (prvi razredi) u Centru za strane jezike 2011. , mentorica Višnja Mach Orlić, prof.

Daria Margeta, 3. r. grafički dizajner
Domaći rad iz etike: Na križanju/sukobu vrijednosti

Simona Pavlović, 2. r. slikarski dizajner
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

Božo Balov, 2. r. slikarski dizajner
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

Pisa istraživanje u našoj školi

provele Aleksandra Dužević, šk. pedagoginja i voditeljica Slavica Gudelj, prof.

Posjet kući slave splitskog športa

(organizirao prof. Gordan Puljek)

Predavanje o odgovornom seksualnom ponašanju mladih

predavanje održao dr Dubravko Lepušić za učenike 2. Razreda

Od zvona do zvona

Slaven Lagator, 3.r.slikarski dizajner

Gledajući s jedne strane, ovo zadnje školsko zvono što je prije nekoliko desetaka minuta odbubnjalo svoju omiljenu skladbu u meni je zakuhalo nekakvu ugodnu atmosferu, sreću ljetnog dana, popriličnu slobodu, tone odmora i ostale elemente koji zadovoljavaju ljetnu liniju života. Gledajući pak s druge strane, promišljao sam o tome da sve uvijek ne može biti onako kako ljudi žele. Promišljao sam o tome kako nigdje ne idem, da ću ostati kod kuće gdje i nemam baš neko organizirano društvo.

Vraćam se kući iz škole i tako razmišljam. Osjećaji mi se zakratko pomute, možda su se čak pojavili i koji manji simptomi zaraze razočaranjem. Jednostavno postanem nekako ravnodušan prema nadolazećem ljetu. Nisam vidio dalje od onoga da će mi biti dosadno, monotono ...

Otvorio sam ova nova vrata na našoj kući koja su u istom trenu bezbrižno proklizala do zida odakle ih je mali gumeni gumb vratio tamo gdje im je i mjesto. Zalupiše, a ja sav bezvoljan šetam dugačkim osvjetljenim hodnikom na čijem su se kraju nalazile modernije stube kojima sam se jedva dovucarao do svoje sobe. Legnem na omiljeni krevet i pokušam se oraspoložiti time da je ipak ljetno. Zapravo, zašto se uopće ponašam ovako beskorisno?

Maturantice na zadatku...

Čujem sirenu očeva auta. Lupkao je po njoj neku veselu melodiju. Da, uopće ne znam odakle su se vratili. Odjednom začujem plač vrata, kao da je kauboj zdmio

u njih. Ma bila je to samo moja godinu mlađa sestra koja se urlajući i pjevajući naglo kretala prostorijama donjeg kata. I majka se priključila galami koja je odjednom ispunila našu kuću koja se drukčije predstavila kada sam u njoj bio sam. Nakratko sam razmišljao o tome da bih trebao biti kao oni, da se ne bih trebao ponašati kako se osjećam.

Odjednom čujem na stepenicama tup, tup, tup. Postajalo je sve jače, sigurnije, veselije. Eto njega, uletio otac u sobu sav lud kao kupus, viče, galami. Crte svog umravljenog lica namjestim na facu XD. Čekam da on malo «kala» i da čujem vijest koja bi mi namješteni izraz učinila stvarnim osjećajem. Crte usana mi se rastegnu koliko god mogu. Divna li je to vijest! Rekao mi je da cijelo ljetno idemo u neko dalmatinsko mjesto uz more gdje su njega vodili njegovi kada je bio otprilike mojih godina. A nisu nam htjeli pričati o tom kraju, ni meni ni sestri, pa smo morali čekati, zamislite, cijeli dan da bismo nešto saznali tek kad ga vidimo.

«Eto ga!» povikao sam i u sebi nastavio govoriti «To! To! Too!» Ipak mi ljetno neće biti onako kako sam ga predstavio u onih petnaest minuta od škole do kuće i ono malo vremena provedenog u sobi. Sad sam zapravo shvatio ono trubljenje, viku, pjevanje te se zbog ove vijesti pridružim njima na donjem katu. Ludovali smo tako, ne znam ni otprilike koliko, pa se smirismo, ali sretni ostanemo cijeli dan, a tko i ne bi bio.

Svanulo je! Vrlo tanke ali guste svjetlosne zrake koje su se šuljale kroz rupice roleta ispunile su mi sobu koja je uskoro postala jedna zraka. Doručak nas je dočekao na stolu. Poćopali smo to i s mnogobrojnim stvarima krenuli u naše auto koje se od težine malo sleglo.

Vozili smo se vrućim satima po isparavajućem asfaltu. Pjevali smo kao djeca na izletu, slušali glazbu, cerekali se baš kao da smo glumili u filmu neku ludu obitelj. Izgubljeni tako u sretnim trenucima što ih život rijetko pruža, doista se približismo našem cilju. Pun sam iščekivanja, radoznao kao dijete koje gleda zaključanu ladicu ormara.

Tata drekne da smo stigli. Vidjeli smo samo dug seoski put među borovom šumom čiji je opijajući miris ljeta ulijetao u auto kroz otvorene prozore. Kako smo se spuštali na obalu, put je postajao strmiji. S vrha te strmine vidjelo se naselje, lijepo organizirano selo: dva poduža reda starih kamenih kuća s izrazito crvenim krovovima. Te redove što su ih činile kuće pratili su drvoredi pred kojima se nalazila cesta, bolja od ove kojom smo se mi treskali. Preko ceste, kroz šumu puteljak vodi do prekrasne pješčane plaže. Stigli smo i smjestili se u dvokatnicu po sredini prednjeg reda.

Već smo nekoliko dana u ovoj idili. Prve tjedne prilagodbe provodili smo uglavnom zajedno kao prava uzorna obitelj. Sunce je sve više koračalo k nama. Društvu kojeg smo sestra i ja danima promatrali prišli smo i bili prihvaćeni. Jako simpatični ljudi naše generacije. Naši roditelji sprijateljili su se s njihovim roditeljima. Društvo je stvarno bilo fenomenalno. Kako je ovo mjesto turistički «napeto», često su se održavale zanimljive predstave, koncerti koji su ovom starom mjestu dali moderniji stil života. Na plaži smo se družili s blagim noćima pod savršenstvom jednostavne kompliciranosti. Naši stariji su se

družili na teracama, jedni kod drugih ispijajući osvježavajuća pića raznih boja. Uzavrele noge od asfalta hladili smo u moru kao i ostatak tijela što su ga patile vrele zrake. Prolazili su tako dani, tjedni, pa evo i mjesec. Uživanje se nastavljalo iz dana u dan, bez ikakve sumnje da bi moglo prestati.

Upoznao sam prirodu. Shvaćao da je to ono što te može uzdignuti. Upoznao sam dušu mora, njegov govor, njegovu moć, jačinu, opasnost i blag izraz umirućeg vala. Iz daljine bi naraslo, grmjelo, ljutilo se, hrlilo na mene pa se milo prolilo

pred noge, zašutjelo, povuklo i davalo mjesta sljedećem valu. I noćno nebo što je poprskano blistavim prahom, negdje gušće, negdje rjeđe. Tamo što se svake noći ukaže nad ovim mjestom. Život koji je govorio opojnim mirisom.

Zadnja je večer. Sjedim sam na plaži zadovoljan, prezadovoljan, presretan, zahvalan. Na svemu. Što sam uz ovakvu moć prirode dobio i predivne ljude.

Ponovno sjedim u školskoj klupi i slušam onu jednu skladbu našeg školskog zvona.

“Hej, ljepotice, moje prijateljice...” – cure iz 4. r.grafičkog dizajnera

Ne znaju ni “picat”. Umjesto na izložbu u Zagreb, skupili se i otišli u Zadar. Svoje “picavanje” dokumentirali fotografijom na “feksu”;-)

4. RAZRED GRAFIČKI DIZAJNER

NAJBOLJI ODJEL U ŠKOLSKOJ GODINI 2011./2012.

TROJE UČENIKA RAZRED JE ZAVRŠILO ODLIČNIM, ŠESTERO S VRLODOBRIM.

RAD I OBRANU SVI POLOŽILI ODLUČNIM! ČESTITAMO!!!

Na međunarodnom natjecanju „Mir i suradnja” u Španjolskoj naša je škola je zbog svoje izvrsne radionice na temu „rodno nasilje” ušla u „kuću slavnih škola mira i tolerancije”. Projekt je vodila Vanja Škrobica prof. sa učenicima četvrtih razreda.

Postoji samo jedno dobro, a to je znanje, i jedno zlo, a to je neznanje

Mirna Matošić, 4.r. industrijski dizajner

Od svih Platonovih izreka, najviše se slažem s ovom jer najviše zla i štete ljudi su jedni drugima pa i sebi činili iz neznanja. Šteta što ih je to rijetko potaklo na učenje. Uzalud se očekuje od čovjek kad shvati da griješi i da nije u pravu i radi nepravedne stvari, to prizna i promijeni se.

Koliko je nevinih ljudi izgubilo život kroz povijest zbog neslaganja s mišljenjem većine?

Danas nas politika velikih moćnika svjetskih zemalja tjera da razmišljamo kao i oni, da sudimo bez argumenata ne pitajući se kako i zašto, kada propaganda traži od nas da slijedimo njihove ciljeve u ime tzv.

„dobra i svjetskoga mira”, malo ljudi vidi pozadinu svega. Moćnima je u intreresu zadržavati informacije (znanje) jer je tako lakše manipulirati. To je zlouporaba informacijama, kršenje ljudskih prava.

Mislim da se upravo zbog toga svako ljudsko biće treba boriti za pristup znanju jer nas ono čini bogatima, moćnima i slobodnima. Previše je zla učinjeno iz krivih shvaćanja; predrasuda, stereotipa.

Danas svi pričaju o slobodama i demokraciji, ali znanje je još ipak ekskluziva, nešto čemu će samo određene skupine imati pristup.

Začudo, u našem se društvu gotovo nimalo znanje ne cijeni.

Zaista, kome treba pametan i obrazovan čovjek?

Muškarac bez brkova

Bruna Radelja, 3. r. fotografski dizajner
Mentorica Jelena Matković, prof.

Nije podnosio žene, ta kreštava, histerična, vaginalna stvorenja. Ne znaju što misle, ne razumiju što pričaju. Okružuju se samo s drugim ženama i onda zajedno ne znaju što misle i ne razumiju što pričaju. Mnoge hodaju samo ispred ogledala, a one druge, one su jednostavno preružne. Takvo je stajalište imao Stanko, gospodin koji je volio svoje brkove, iako mu nikada nisu izrasli. Nije on znao da mu nikada nisu izrasli, ali nije ni imao nikoga pored sebe tko bi mu to mogao dokazati. Njegovom crnom mačku to nije smetalo.

Stanko je volio svoju skućenu sobu oguljenih zidova. Djelovala je šarmantno, možda zbog tamnozelenih zavjesa koje su propuštale malo prigušenoga svjetla, a možda zbog drvenog ormarića s alkoholom. No, Stanko ju je najviše volio

zbog njene sposobnosti da se pretvori u laboratorij. Mačak, vino i fotografija bili su ono što je Stanko štovao. Ništa drugo mu nije uspijevalo zaokupiti pažnju. U njegovom crnom albumu su se, uz poneku sliku mačka, boca vina i mačka s bocama vina, nalazile fotografije ženskih tijela. Blijedih, uglavnom

golih, ponekad i svezanih ženskih tijela. Volio je mrtvu prirodu. Pogotovo kad popije, jer tada je najsretniji.

Žene je dovodio iz nekog neobičnog bara koji se nalazio na dnu ulice, sakriven iza zahrđalih vrata podruma stare ljekarne. Ponekad bi one prilazile njemu, *Zbog brkova*,

Rad učenika iz grafičkog odjela: Akt, mentor: Nikola Skokandić, prof.

mislio je. Imale su te divne oblike, zakrivljenja, bio je uvjeren da je to zbog njihove retardacije. Tijela su im bila lijepa i imao je potrebu da to trajno zabilježi, ali usta im je bilo potrebno začepiti; to je bilo mjesto iz kojih izlaze sva njihova govna. Tako ih je rješavao: vreće, konopi, jastuci. Nazivao je to postupcima uspavljivanja. Nije osjećao odbojnost i gađenje prema uspavanim ženama. To je bio njegov način kotrljanja; krv nije podnosio, jer ta kurva nema okus vina. Njegovo zvanje mu je došlo spontano jedne svježe jesenje večeri. Nije znao što točno radi, ali svidjelo mu se. Svidjelo mu se to što može učiniti nešto dobro za svijet. Zbog toga se osjećao veliko. Činio je ono što je mislio da mora činiti, do kraja svoga života.

Teške zavjese su to jutro lepršale kao perje, izmučena soba je bila okupana ispranim crvenkastim svjetlom. Drveni ormarić je bio prazan, a vjetar koji je prolazio sobom bio je preslab da otvori teški crni album. Umro je sretan, u zagrljaju boce. Mačak je nježno i polako hodao po mrtvom tijelu svoje pijane prijateljice, i oblizivao голу kožu iznad njenih punih usana. Nikad nije saznala da nema brkove.

SF PRIČA - odabrala Marica Butina:

ZAROBLJENI U VREMENU

Marin Jakić, 3.r grafički dizajner
Odabrala Marica Butina, prof.

Napomena:

Ova je priča poslana na natječaj SFeraKon 2012. (Sfera je društvo za znanstvenu fantastiku) za srednje škole. U svojoj je kategoriji dobila 2. nagradu.

"Hajde, 1 556 926, probudi se već jednom", reče 1 553 245 svome bratu blizancu, jednome od njih bezbroj, već po treći put. Nije mu bilo jasno kako 1 556 926 može tako mirno spavati dok ima posla. "Već je odavno prošao 30 565 000. otkucaj, digni se sada odmah ili ćemo obojica ponovno zakasniti na misu, a ja stvarno ne mogu podnijeti još jednu lekciju od 567 349 o tome kako je naša obitelj uvijek bila uredna i točna, sve dok se nas dvojica nismo rodila."

"Dobro, dobro, evo ga, dižem se, daj mi samo tridesetak otkucaja da pojedem nešto."

"Nema vremena, idemo odmah, kasnimo već tko zna koliko otkucaja, vjerojatno ih je već stotinjak prošlo, pa kako ti možeš tako..."

1 556 926 se počeo polako pridizati dok je 1 553 245 nastavio prigovarati. Znao je da će 1 553 245 nastaviti govoriti još najmanje pedesetak otkucaja, tako je radio svako jutro. Odavno se navikao na njegova prigovaranja i bez problema ga je mogao isključiti i posvetiti se ustajanju i doručkovanju, ako se to i može nazvati doručkovanjem. Jedna tegla grube, bezukusne kaše čekala ga je na stolu. Druga tegla, od 1 553 245, već je odavno bila oprana i stavljena na prozor, očekivajući dolazak 986 547, djelatelja prehrane za ovu četvrt. Dok je promatrao teglu, bacio je jedan brzi pogled kroz prozor da bude siguran da se nije nešto promijenilo. Naravno, ništa se nije promijenilo. Ogromna, zubata kola na nebu su se nastavljala vrtjeti, masna crna kiša padala je polako i sigurno kao i uvijek, a svi su poštenu stanovnici njihovog bezimnog grada radili svoj posao na jedini način koji su znali i mogli. Točno i uredno.

"Pa dobro, u što to sad gledaš, digni se već jednom, pojedni nešto ako baš moraš; pa krenimo već jednom; što će reći vođa; pa molim te lijepo pogledaj koji je već otkucaj!"

Prof. Voloder je u prosincu vodila radionicu oblikovanje križa od stakla. Pedagoginja Aleksandra Bogavčić i vjeroučiteljica Dajana Vujević su križeve prodavali pred konkatedralom sv. Petra i dobiveni iznos uplatile u fond „Pomoć Africi”.

Martina Đirlić, 2.r.slikarski dizajner
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

1 556 926 pogleda na brojčanik. Njegov je brat bio u pravu, već je bilo 30 565 126. Brzo se digno s kreveta, ako se metalna ploča stavljena u kut prostorije uopće i može nazvati krevetom, pojedne svoju kašu i krene s bratom na misu, iako ni sam više nije shvaćao zašto. Svaki put kada bi prošlo pet tisuća otkucaja cijeli bi se grad okupio na glavnom trgu kako bi poslušali još jednu misu Starješine, jedinoga u cijelome gradu koji je bio toliko star da se otkucaj njegova rođenja odavno zaboravio. Neki su govorili da se rodio i prije nego što su otkucaji počeli, neki su govorili kako je rođen na prvi otkucaj, a neki su pak tvrdili da je on stvorio i da kontrolira otkucaje. No, 1 556 926 uopće nije zanimalo kad se Starješina rodio, koliko je otkucaja čuo i može li ih on kontrolirati ili ne. Sve što je 1 556 926 htio znati je koliko će ova misa trajati. Ako bude kao zadnja, to bi bilo super. Zadnja je trajala samo nekih sto otkucaja, što je značilo da je imao oko četiristo prije nego što se trebao vratiti poslu. "Uvijek je dobro imati par otkucaja za sebe", pomisli 1 556 926. Naravno da se njegov se brat, kao i ostatak grada, nije uopće s tim slagao. Oni su čvrsto vjerovali u ono što je Starješina govorio, oni nisu uzimali ni otkucaj odmora, uvijek su radili. Neki, kao na primjer 1 553 245, čak bi oduzimali sebi i otkucaje dragocjenog sna kako bi mogli još više raditi. 1 553 245 ga je uvijek pokušavo uvjeriti da i on sam tako radi, da spava manje. "Svaki se otkucaj pamti, 1 556 926! Što više vremena provodiš okrećući kola i čisteći ceste sada, to ćeš veću sobu dobiti kasnije!" uvijek bi rekao 1 553 245 prije nego što bi ranije otišao na posao i ostavio svoga brata u krevetu. Najednom bljesak svjetlosti trgne 1 556 926 iz njegovih misli. Glasno zapsuje na svjetlost koja je, kao i uvijek, nestala naglo i neobjašnjivo kao što je i došla. Mrzovoljniji nego što je bio prije, nastavi šetati dok nisu, napokon, stigli do glavnog trga. "Eto, misa je već počela,

samo da nas jedan od vođa ne vidi kako kasnimo..." reče 1 553 245. Na sreću, svi su vođe promatrali Starješinu te ih nisu vidjeli dok su se gurali da dođu do svojeg mjesta.

Misa je bila ista kao i uvijek. Taj i taj se rodio s tim i tim otkučajem i zato će se odsada zvati prema otkučaju svoga rođenja, kako je bilo i kako će uvijek biti; ovaj i ovaj je veoma dobro radio cijeli svoj život i zato sada odlazi živjeti u svoju novu sobu od novog, svježe izglancanog metala gdje će svaki dan jesti najbolju kašu; djeco, trebate i vi stalno marljivo raditi, pa znate da sve ovisi o tome da radite, jer ako radite, onda će svijet nastaviti kucati, a ako svijet prestane kucati, svi ćemo umrijeti.

Iskreno, 1 556 926 nije više mogao slušati baljezganje tog starog, ugojenog neradnika. On će njemu govoriti o radu, pa on nije u životu napravio ništa nego samo govorio! Jedva je čekao trenutak kada će otići u mirovinu živjeti sa Starješinom u njegovoj palači pa da mu može lijepo reći što ga ide! Sve bi mu rekao, kako se on dizao nakon samo pedesetak otkučaja sna da može slušati kako se treba više raditi, iako je malo prije oprao cijelu ulicu, a prije toga cijeli dan okretao kolo. Cijelo kolo, on sam! Nije to lako, pogotovo ne za nekoga tako mladoga kao on. A je li mu je itko ikada rekao koju toplu riječ, je li ga je ikada itko, osim njegovoga oca, pohvalio? Njegov otac je cijelog svog života radio najneuglednije poslove, a Starješina ga nikada nije pozvao da dođe živjeti s njim, da se napokon odmori, pa je morao umrijeti u jadu i bijedu dok su on i brat radili. Što bi sve dao kada bi mogao odmah sada otići do starkelje i reći mu sve to, što bi dao kada bi starkelja lijepo sada odmah umro!

Što god je to 1 556 926 bio spreman dati za Starješininu smrt, nadajmo se da mu neće previše nedostajati, zato što je baš u tom trenutku Starješina pao.

Zavladala je opća panika. Svi su se zatrčali do podija. Ali baš svi. Svatko iz cijeloga grada je napustio svoje radno mjesto i došao na glavni trg vidjeti što se to događa, što se to događa a da se nije dogodilo već bezbroj puta do sada.

Starješina je ležao na podu, halapljivo gutajući svaki dah koji je još mogao u nadi da će ga to spasiti, no bezuspješno.

"Starješina je mrtav! Mrtav je!"

"Nemoguće!"

"Kako? KAKO!?"

Ogromna gomila, veća od bilo koje koju je 1 556 926 ili itko drugi ikada vidio vrištala je u panici gledajući beživotno tijelo. Odjenom 1 556 926 nešto primijeti. Nešto što nikada prije nije primjetio. Otkučaji. Bili su sve sporiji. Sve tiši. Pogleda prema gore, u kola koja su se vrtjela sve sporije i sporije dok nisu potpuno stala. U trenu je sve potpuno utihnulo. Gomila se stišala. Kiša je prestala. Neki su se panično vratili na svoja radna mjesta u nadi da će ponovno pokrenuti otkučaje, no nije bilo pomoći. Otkučaji su prestali. Zauvijek. Svi su u panici počeli kriviti jedni druge: Zašto nisi onda radio?

Zašto si toliko spavao? Čekaj, ti onaj put nisi došao na misu! 1 553 245 je mahnitro tresao svoga brata nabrajajući mu svaki put kada je negdje zakasnio, kriveći ga za prestanak kucanja. 1 556 926 se nije obazirao na to. Gledao je prema gore i slušao tišinu. Odjednom, nenajavljena kao i uvijek, pojavi se svjetlost. No, ovaj put nije nestala. Ostala duže nego ikada prije. "Eto", pomisli 1 556 926, "izgleda kao da se sada sve događa prvi put. Još ću malo ostati ovdje, a onda bih mogao otići kući i malo odspavati. Zapravo, zašto da otiđem kući, mogu ići spavati gdje god hoću, kiša mi neće smetati". Tako je on tu stajao, usred ljute gomile, gledajući još neko vrijeme u svjetlost.

"A bogati!"

"Šta ti je, Šime?"

"A evo, prista mi je radit sat."

"A je li? Jel ti to oni žepni, od dide?"

"A e. Šteta, lip je sat."

"Je, je. A moga bi ga odnit do urara."

"A ne znan, dosta je ovo star sat, možda neće moć on to."

"Ma moće, sve ti se danas može. A šta kažeš, koliko je star?"

"A šta ti ja znan... Vidiš, neman ti blage veze. Sve šta znan da ga je moj dida uvijek ima."

NOVI PJESNICI

odabrala Marica Butina:

Julija Lazić, 1.a

Nije Valentinovo

Prije nismo ni riječ prozborili,
a danas razgovaramo
kao stari prijatelji.

Iako govoriš da si dobro,
ja znam
da nešto nije u redu.

Osjećam ...
... ti ne znaš ...

Bojim se da bi me mogao odbiti.

** ** ** ** **

Večeras

Gledam zvijezde
koje su večeras posebno lijepe.

Tužna sam, jako tužna:
danas mi je mama rekla jako ružnu riječ.
Plakala sam dugo, dugo,
dugo sam plakala.

Večeras sam saznala jednu veliku tajnu,
tajnu koju ne smije nitko saznati.
Kada bi svijet saznao veliku tajnu –
ništa više ne bi bilo isto.

Melani Dragičević, 1.b

Ruke nekad

Misli same trče

Bole ta sjećanja
Za ruke držanja
Na ulice prohodane
Na dane izgubljene

Sada smo izbrisani

Nekada smo letjeli poviše oblaka
Sa sjajem u očima
(Čitaj između redaka)
Naša je ljubav ostala na slikama

I u pjesmama
Kao ovoj ...

Napomena:

Ova je pjesma poslana na natječaj Recital ljubavne poezije 'Željka Boc 2012' u Mariju Bisticu. Nije dobila nagradu, ali je pozvana da je dođe recitirati na Valentinovo što je veliki uspjeh jer je to natječaj i za učenike i za odrasle pjesnike.

Šutnja

Zaljubi se u sitnice
Problemima se ne bavi
Okreći druge stranice

Sad kad si to obavio
Nađi osobu
Koja će znati sve o tebi
Tek ćeš shvatiti
Kad s nekim možeš šutjeti

Ulice

Šutke hodam ulicama
Ne bole noge toliko
Koliko praznina u duši

Gledam svjetlost u lampama
Bodu me kao trn u oko
A nebo mi se ruši

Otpustim probleme
Ali se uvijek vraćaju
Svaki korak
Svaki problem

Pogledaj me:
Riječi me pljuju
Ali još se krećem

Mrak

Sjedim u mraku, čekam poruku
Oči su mi na po koplja
Ono malo sreće stane mi u šaku
Ruke me bole od trljanja

Hladnoća me ubija u sobi muke
Čujem zujanje
Zidovi me tjeraju u kutove
Mrak me jede

Poruka ne dolazi

Dolazi dan –
Sve se srušilo
U sivilo

Tina Štambuk, 2. r. fotografski dizajner
Mentorica Maja Zemunik, prof.

Matea Čobrnjić, 2. r. slikarski dizajner
Mentor Ivan Listeš, prof.

UROTA

(antibajka)

Dino Vejnović, 1.b

Odabrala Marica Butina, prof.

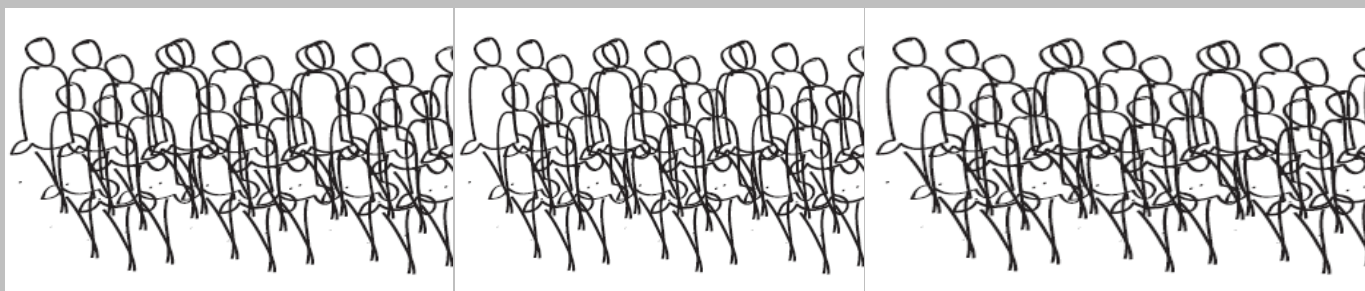
Bio jednom jedan čovjek koji se zvao Chuck Norris. Mrzio je sve dobre likove u bajkama i odlučio ih je uništiti. Dogovorio se sa zlim likovima iz bajki da će se udružiti i zajedno ubiti sve dobre likove.

Prva je na redu bila Crvenkapica. Chuck Norris je otkrio da je njena baka alergična na šljive. Rekao je vuku da nabavi pitu od šljiva i stavi je u Crvenkapičinu košaru. Vuk je to napravio. Slijedećeg dana Crvenkapica je došla do bake i dala joj pitu od šljiva. Kad ju je baka probala, počela je jako kašljati. Povala Crvenkapicu na tavan, a onda ju je: prebila, izmlatila, objesila, zaklala, izmasakrirala, omotala jastučnicom, zakopala i posadila kaktus na grob.

Na red je došla Snjeguljica. Chuck Norris je rekao patuljcima da će Snjeguljica preuzeti vlast nad kućom i onda je prodati nekoj babi vračari koja se samo gleda u ogledalo i misli da je najljepša na svijetu. Patuljci su, onako glupi i naivni, odmah povjerovali. Pričekali su Snjeguljicu koja je dolazila iz šume s košarom jabuka koju joj je dala baba vračara. Snjeguljica je ušla u kuću i ostavila košaru na stolu. Odmah su je patuljci: napali, premlatili, istukli, iskopali joj oči, raščetvorili, popljuvali i bacili u jamu. Nakon svega toga bili su gladni pa su pojeli jabuke koje je Snjeguljica donijela u kuću. Međutim, jabuke su bile otrovne i patuljci su pokrepali.

U međuvremenu su tri prašćića gradila svoje kuće. Prvi je prašćić napravio kuću od slame, drugi od drva, a treći od kamena. Vuk je napao tri prašćića. Kuću od slame otpuhao, od drva razbio, ali treću kuću nije uspio uništiti. Htio je odustati. Chuck Norris ga je našao i dao mu C-4 bombe. Vuk ih je postavio oko cijele kuće i detonirao. Kuća je eksplodirala, a vuk je uhvatio prašćiće: zaledio ih, stavio u hladnjak, začinio, ispekao, pojeo, kosti iskoristio za juhu, skuhao ih i onda zakopao.

I tako su svi koji mrze bajke živjeli sretno dok nisu: crkli, krepali, objesili se, zaklali se, živi se zakopali, izmasakrirali, pali u komu, streljali, otrovali ...

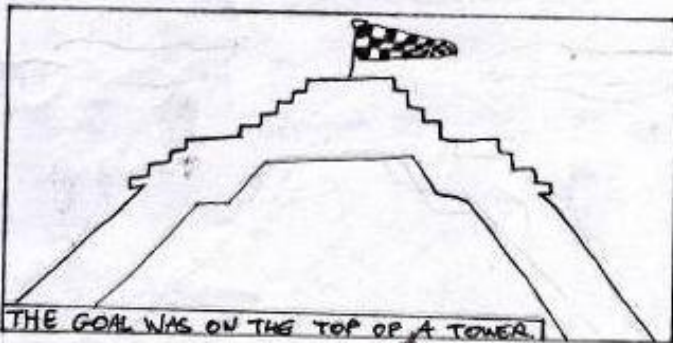
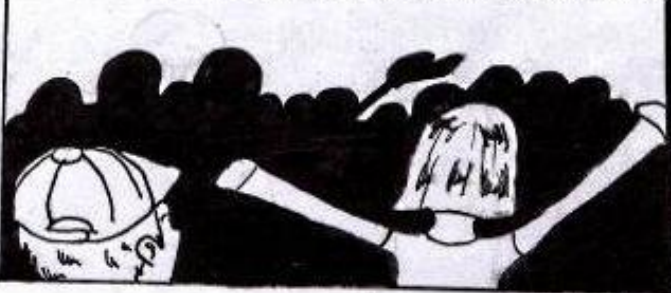

THE FROG RACE

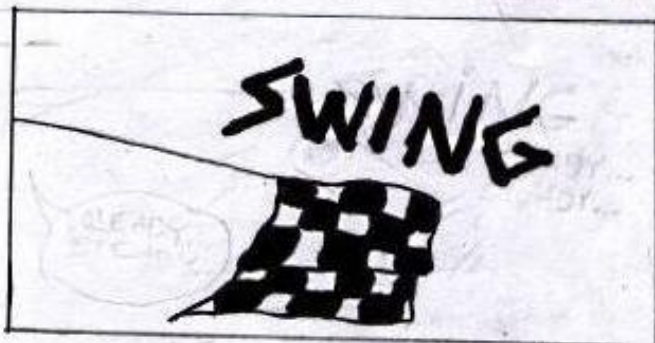
ONCE UPON A TIME, THERE WAS A FROG RACE.

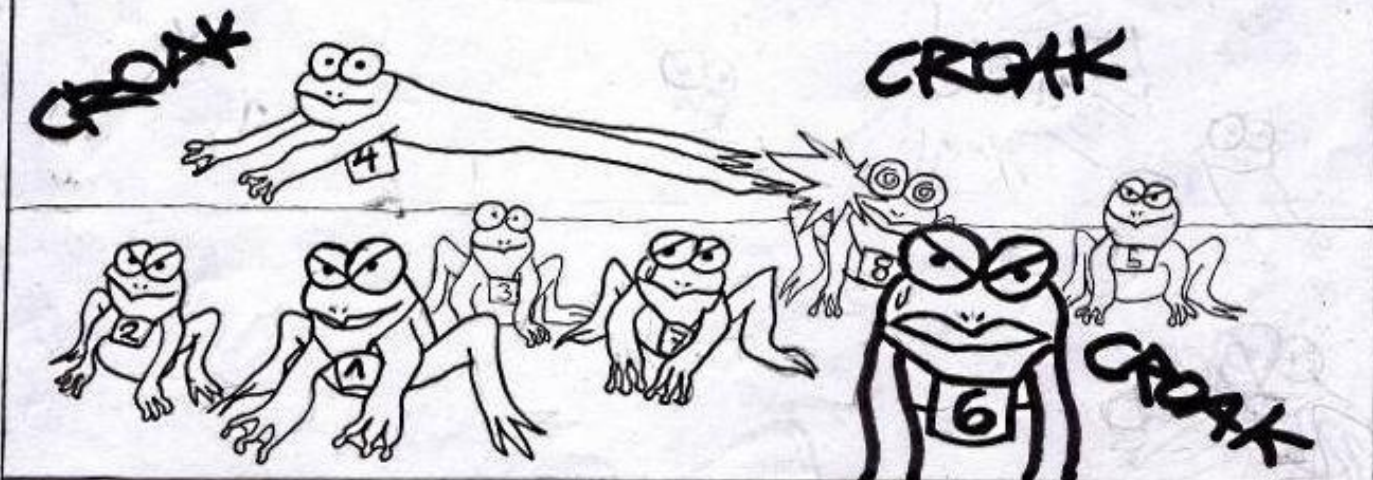
A LOT OF PEOPLE CAME TO SEE AND CHEER.

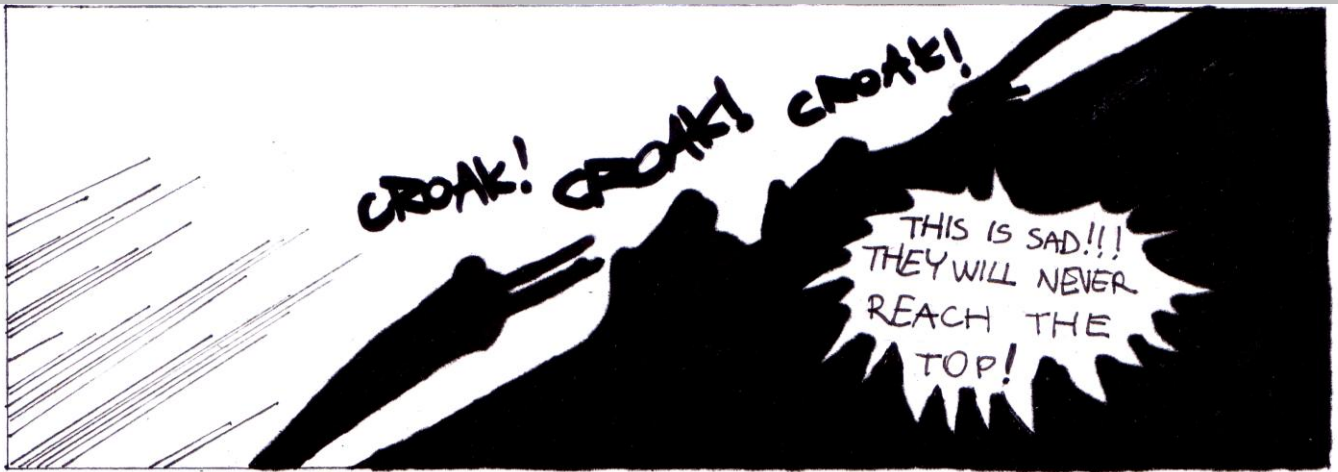

THE GOAL WAS ON THE TOP OF A TOWER.

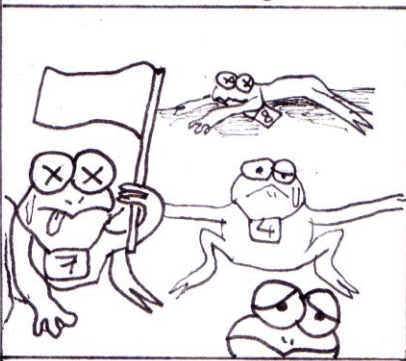

THE RACE HAS STARTED.

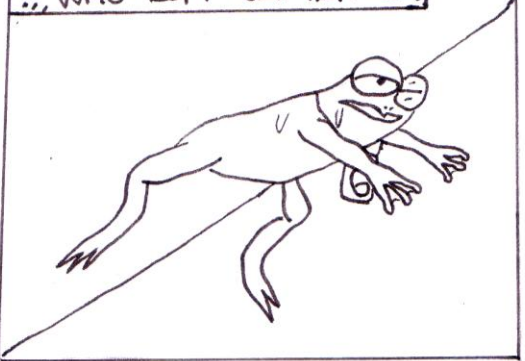
FROGS STARTED TO GIVE UP...

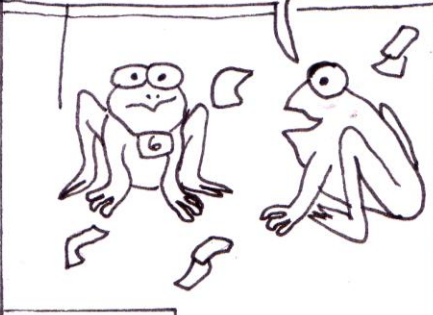
...WHO KEPT CLIMBING..

IN THE END, ALL FROGS GAVE UP, BUT THE ONE, WHO REACHED THE TOP BY ITSELF WITH BIG EFFORT.

HOW DID YOU COMPLETE THE COMPETITION?

LATER...

...YOU'RE DEAF.

Irina Pavlović, 1. r. (na satu etike: Slijedi svoj san); Mentor Vanja Škrobica, prof.

Pogled u budućnost

Barbara Miše, 3. r. slikarski dizajner
Odabrala Jelena Matković, prof.

Ja bih radije o svojoj kemijskoj olovci. Možda nisam u potpunosti pogodila temu, možda nimalo, no, dalje mnogo predstavlja. Zapravo, ne predstavlja

mi ništa, kupila sam je jutros, ali možda je baš zbog ove zadaće odlučim zadržati neko duže vrijeme. Metalna je i teška i napunjena crnom tintom. Ovo je stvarno kvalitetna kemijska olovka.

Ne mogu se baš dičiti svojom pažljivošću i sklonošću čuvanja stvari, zato i ne mogu predvidjeti u čije će ruke pasti ovaj vrhunski proizvod. Možda ostane u mojima. Za deset godina, u mojoj dvadeset i osmoj, ležat će u ruci jednako kao i sad. Pisat ću neki doživljaj u svoj *My little pony*

U keramičkoj radionici kod prof. Mira Radeljaka

dnevnik, mada ću imati osjećaj da sam prestara za upisivanje takvih mali, osobnih zamjerki na račun ponašanja kontrolora busa prema meni. Naslonit ću onaj mali, hladni dio koji nije doticala moja ruka na svoj vreli, ljutiti obraz i razmišljati o tome kako mi se ljubavnost ni ne isplati, i da je vrijeme da se mijenjam. Dotad ću već biti

pedeseta verzija Barbare, s malim mlohavim dropčićem, i dugom, od blajhanja ispucanom narančastom kosom. Ha! 'Ajmo ubrzati....

Dvadeset godina od dana današnjeg. Dan je sunčan, sjedim na kauču. Svjesna Javorovih odbojnih navika pregledavam usjeke u drvenim dijelovima kauča. Odvratno! Uzimam prvi alat koji mi je došao pod ruku (čitaj: kemijsku)

i bijesna kopam po naslagam njegovih šmrklji čvrsto zalijepljenih za ovaj predivan komad namještaja. Fuj! Moj sin je prljavi mali gad! Bacam kemijsku. Leti kroz prozor. Pada i razbija se.

Dan prvi - u kutu kolnika je. Vozila ne prelaze preko njenih smrskanih ostataka.

Dan drugi - dolazi vozilo *Čistoće* i usisava ostatke u svoju utrobu..

Školska godina 2011./2012.

PRVI RAZREDI (a i b)

ČETVRTI RAZREDI (“grafika”, “foto”, “kipari”, “slikari”, “industrija” i “odjeća”)

BIUK EMA	ANDRIĆ IANA	BENKOVIĆ VILMA	BOROVINA DANIJELA
BLAŽEVIĆ ANAMARIJA	BILOBRK ANĐELA	BUŠKULIĆ MIRTA	JURČEVIĆ ANA
BODROŽIĆ MIHAELA	BOLANČA ANTONELA	FERIĆ ANTONIA DORA	LESKUR ANĐELA
BUDIMIR ELIZABETH	BONAČIĆ CIVRAN LEONA	GALIĆ ANDRIJA	LUČIN MARTINA
BUŠIĆ KARMEN	BRACANOVIĆ ANTONIJA	KRASNIĆ IRENA	PERIĆ VEDRANA
CETINIĆ KOČA DUJE	BRKOVIĆ JELENA	MILANOVSKI DANIJEL	PERIŠIĆ IVANA
ČULIĆ FILIP	CECIĆ DORA	RADICA ANTE	PUOVIĆ MARIJA
DEREH ANDREA	ČAVIĆ LATICA	ŠARIĆ ANDREA	STAMAĆ ERNA
GALIĆ-BILIČIĆ SLAVICA	DRAGIČEVIĆ MELANI	ŠARIĆ ANTONIA	ŠURLIN JOSIP
GRBAVAC MARIJA	GABRIĆ NORA	BOROZAN MIA	TEKLIĆ MIRJANA
HADŽIAHMETOVIĆ NINA	GVOZDENOVIĆ MANUELA	BOSANČIĆ LUCIJA	UDOVIČIĆ ANTE
JAKIĆ KARLO	KERUM VANESSA	ČALIJA BLANKA	VULJAN ANTONELA
JANJIC KLARA	KUDUZ DRAŽENA	GRUBIŠIĆ DEA	ZULIN MARINA
KRALJEVIĆ KARLA	LOVRIĆ ANĐELA	HRGA ANTONIJA TEREZA	BAJIĆ ANAMARIJA
KRŽELJ TONKA	LOVRIĆ IVANA	MARINOVIĆ MARIJAN	ĐURAČIĆ DOLORES
KULIŠIĆ ANDREA	LUČIĆ ANA MARIJA	MASLOV AUGUSTINA	GELETA ANTONIO
LAZIĆ JULIJA	MILIŠIĆ PETRA	MILIĆ IVANA	JOVIĆ KARLO
MANDIĆ NEDA	MINIGO MIA	RAKIĆ ANA	KANAET ANTONIJA
MIHANOVIĆ KATARINA	NORAC-KLJAJO DANIJEL	RAKIĆ PETRA (ponavljač)	MATIJAŠEVIĆ ELEONORA
MIKELIĆ JELENA	PAVLOVIĆ IRINA	STANIČIĆ ENA	MATOŠIĆ MIRNA
PAVIĆ ELIZABETA	PELIVAN LARA	VELJAČIĆ NIKOLINA	NUMANOVIĆ MATEA
RIBIČIĆ KRISTINA	PLAVŠA DOMINIK	DAJAK NINA	ODRLJIN VEDRAN
SOVULJ NENSI	SANDULOVIĆ NIKOLA	ĐEREK DINA VJERA	SELAK LUKA
STIPANOVIĆ PETRA	STANKOVIĆ AMALIJA	JAVORČIĆ MARIJA	ALAJBEG MARINA
TRUBELJA MARKO	ŠIMUNOVIĆ KLARA	KRALJEVIĆ STJEPAN	DOLJANIN ELA
VLADIĆ RENATA	VEJNOVIĆ DINO	KURAN LEONA	GOJAK ANTONIJA
VLAJIĆ DORA	VICULIN TAMARA	TODORIĆ TIN	JURIČIĆ MIRNA
VUKASOVIĆ MARTINA	VULIN KRISTINA	TUCAK JOSIPA	KUČIĆ EMANUELLA
ŽULJEVIĆ IVANA	ZLATAR DORA	VIDIĆ MATEA	MIKULIČIĆ IVANA
			MUSTAPIĆ KLARA
			MUSTAPIĆ MANUELA
			RAKULJIĆ NEDE
			VUKASOVIĆ VALENTINA
			ZEKAN MATEA

PROJEKCIJA FILMOVA UČENIKA U ZLATNIM VRATIMA, 21.05. 2012.
Projekciju organizirao Hrvoje Zuanić, prof.

- 4. RAZRED INDUSTRIJSKOG DIZAJNA:** Anamarija Bajić, Antonija Kanaet, Eleonora Matijašević, Luka Selak, Karlo Jović, Vedran Ordlijn, Antonio Geleta, Dolores Đuračić, Mirna Matošić
- 4. RAZRED FOTOGRAFSKI DIZAJN:** Ena Staničić, Ana Rakić, Lucija Bosančić, Blanka Čalija
- 4. RAZRED SLIKARSKI DIZAJN:** Marija Puović, Josip Šurlin, Anđela Leskur, Mirjana Teklić, Erna Stamać, Ana Jurčević, Danijela Borovina, Ante Udovičić,

NAŠA NEZABORAVNA NOĆ...

**Note to self:
Don't wait
another year
to be inspired
again.**

Svi mi umremo samo jednom, a veliki ljudi po dva puta: jednom kada ih nestanu sa zemlje, a drugi put kad propadne njihovo djelo.

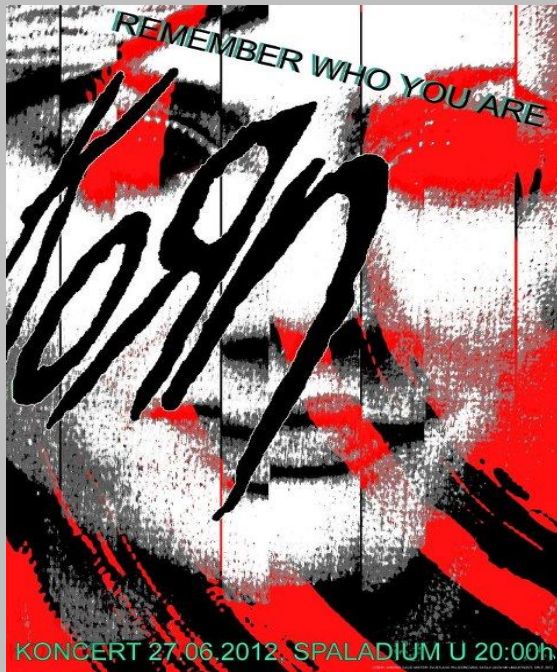
Zašto, uostalom, postoji umjetnost?

Ana Jurčević, 4. r. slikarski dizajner
Odabrala: Jelena Matković, prof.

Simona Pavlović, 2. r. slikarski dizajner Mentor Hrvoje Zuanić, prof.

Kako ostati živ nakon što te zamotaju u bijelu plahtu i prepuste zemljinim hladnim rukama? Zaustaviti trenutak na platnu impasto iskrenim nanosom boje. Pustiti ga u svijet da ga svaki novi pogled ponovno pokrene. Hoće li izgubiti smisao nakon nekog vremena?

Andrija Galić, 4. r. grafički dizajner – plakat
Mentorica: Svjetlana Paligorić Miše, prof.

Crno vino, ugodan razgovor i mnoštvo lijepih žena okupljenih u galeriji ne bi li mrtvom umjetniku odali počast. Puno smijeha i tajnih pogleda. Glamur. Na suhom i blijedom licu, u kutu usana, pojavio se osmijeh. On je živ? Cijeli svoj vijek posvetio je tragu njegove postojanosti. Je li mu se isplatio trud? Svju tugu, bijes, razočaranost, ostavio je u boji, na platnu. Zašto je uopće imao potrebu ostati živ i nakon smrti?

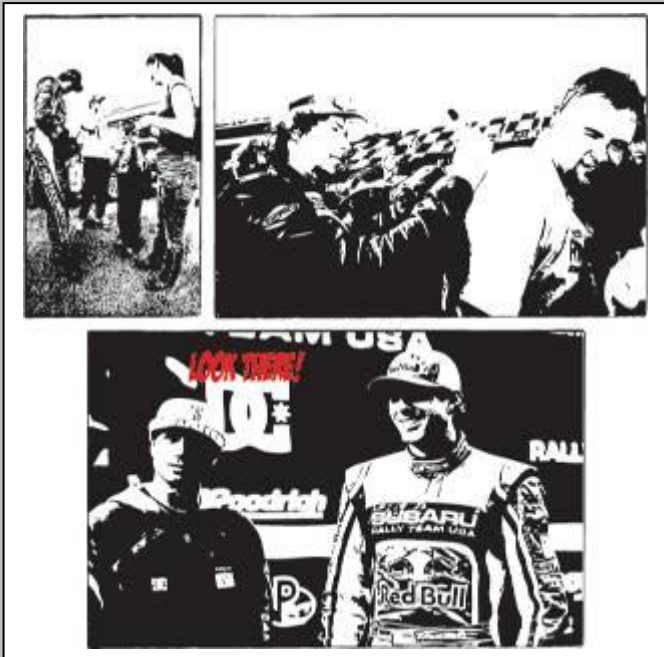
Elizabeta Pavić, 1. r.

Možda jer je vjerovao da je vrijedan nečeg značajnijeg od svakodnevnih briga o ostavljanju dobrog dojma ili samo zato što je jedino mogao komunicirati svojim slikama. Mislio je da će svojim djelom možda i potaknuti nekog da se promijeni. Da odustane od lažnih uloga koje svaki dan predstavlja u strahu da ga netko ne povrijedi i istinski se posveti ljudima. Vjeruje da je uspio u tome, jer, zašto bi, u protivnom, postojala umjetnost? Ponekad se plašio da svojim slikama ne upropasti nekoga. Svaka slika ima poruku i pokreće unutarnji svijet koji još nije ni otkriven. Umjetnik posjeduje tu moć, a on je volio što je umjetnik. Što ako nije bio dovoljno dobar da išta probudi i postigne svojim slikama? Možda je bio naivac i možda je jedino on vidio smisao u njima. Ako je tako, uzalud mu sav trud, ni ne zaslužuje biti nezaboravljen. S tom je mišlju i umro.

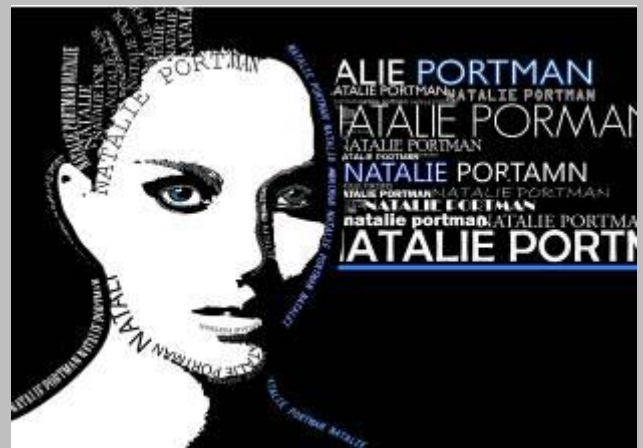
Sav glamur je nestao. Prostorija koja je donedavno bila puna ljudi, živa, sada je sasvim prazna i tiha. Njegove slike su same, bez promatrača, bez pokretača. Je li ijedan od njih osjetio umjetnika, shvatio njegove želje, suosjetio s njegovom bolju? Vjerujem da je, jer nijedan umjetnik inače ne bi postojao. A on živi i dalje, iako je mrtav.

Daniel Milanovski, 4. r. grafički dizajner – maturalni rad – oprema knjige, mentorica Svjetlana Paligorić Miše

Strip, Ivan Šolić, 2. r. industrijski dizajner
Mentor: Hrvoje Zuanić, prof.

Božo Balov, 2. r. slikarski dizajner: Tipografska ilustracija;
mentor Hrvoje Zuanić, prof.

Nesi Sovulj, 1.a
Odabrala: Marica Butina, prof.

Iz prve ruke

Čovjek istovremeno stvara i razara svijet

Polako otvorim oči. Kroz zamagljene prozore i šporaka stakla, nakon dugih i neispavanih noći, ugledam tračak svjetla. Srce mi zaigra. Tišina. Muk.

Odjednom se začuje glasan juk! Moje načas sretne oči postaju tamne, surove, sive ... Još jedan dan postaje noć. Postaje noćna mora. Otvaram prozor i težina hladnog zraka ulazi u sobu, vitla se oko mene, grize, jauče ... kao da zna!

Čujem trome korake kako se približavaju po škripečim stubama. Srce mi zastane. Pripremam se za još jedno iskustvo boli. Boli me srce, moja duša ima dublje rane, boluje od modrica. Tražim izlaz, molim daljine da me povedu sa sobom.

Vrata sobe naglo udare o zid. Otac prijeđe pogledom preko sobe i zastane na meni. Prolazi me jeza. Pretrpjela sam to tko zna koliko puta, pretrpjat ću i ovaj. Opet zaudara po alkoholu, zjenice su mu široke, jako široke. Opet se iskaljuje

na meni. Još jedan dan u danima moga života prolazi u suzama, u boli.

Stojim u šporčkoj sobici, zatočena između četiri zida i razmišljam o sretnoj djeci, razmišljam o svrsi moga bijednoga života, o tome zašto sam tu ako me nisu željeli ...

Zar ću i ja jednog dana biti kao oni? Ako hoću, Bože, ne želim, ne dopusti mi da stvorim još jedan nevini život kojeg ću iz dana u dan uništavati!

Antonija Šarić, 4. r. grafički dizajner – maturalni rad
Mentorica Svjetlana Paligorić Miše

Lijevo: Kristina Tomaš, 3. r.
industrijskog dizajnera:
Ekološke
promjene (snijeg)

Nacionalna kampanja o suzbijanju zlostavljanja djece i mladih, 2012.

Poster za kampanju:
Ante Madunić, 3 r. kiparski
dizajner
Mentor Hrvoje Zuanić, prof.

Performans

Nina Hadžiahmetović, 1.a

Odabrala: Marica Butina, prof.

Možda će vam ovo zvučati smiješno, možda ćete me proglasiti ludom, zapravo vrlo vjerojatno ... Ispričat ću vam o jednom svom iskustvu s plastičnim vrećicama. Znam, zvuči apsurdno, ali poslušajte me do kraja.

Moja prijašnja iskustva s plastičnim vrećicama su uobičajena, kao i kod svih ostalih. Vidala sam ih kako lete po našem gradu nošene jakom burom i kako služe za smeće. Jedino do tada možda neobično iskustvo bilo je to što je moj pas pojeo jednu od vrećica i ništa drugo.

Ali jednoga dana dogodilo se nešto navjerojatno: probudila sam se na kipu Marka Marulića s ostalim „Kerumovim“ vrećicama. Znam, čudno je, ali ja sam bila vrećica i to ona Kerumova! Zнала sam kako vrećice

razmišljaju, da one mogu i razmišljati, znala sam kako im je i nije im bili nimalo lako - ja sam bila jedna od njih! Istina, ispočetka sam bila u šoku, bila sam preplašena, nisam znala što se događa, ali poslije sam se privikla i bilo mi je dago, bilo mi je bolje biti vrećica nego čovjek. Sve su vrećice jednake, ne prave se nikakve površne razlike, samo smo imale drugačija razmišljanja, ali opet smo se slagale. Među vrećicama se pričalo da smo pomogle oko jednog umjetničkog projekta, bile smo ponosne i zadovoljne sobom.

I baš kada je bilo najbolje, kada sam mislila da negdje pripadam, zapuhala je poznata splitska bura. Sve su vrećice odletjele, a ja sam se odjednom našla ispod kipa Marka Marulića, i to kao čovjek. Čudno, zar ne?

Radovi učenika iz odjela kiparskog dizajna

Mentor Dražen Prlić, prof.

Stjepan Kraljević, 4. r. kiparski dizajner
Mentor Dražen Prlić, prof.

Radovi Josipa Sovulja, 4. r. kiparski dizajner i Ivana Madunića, 3. r. kiparski dizajner
Mentor Dražen Prlić, prof.

Marita Marković, 2. r. slikarski dizajner
Mentor Hrvoje Zuanić, prof

Marija Vukašinović, 2. r. slikarski dizajner
Mentor Hrvoje Zuanić, prof

Jure Balić, . r. slikarski dizajner
Mentor Hrvoje Zuanić, prof.

Zagrizi jabuku

Anamarija Kosor 3. r. kiparski dizajner

Jabuka može simbolizirati mnogo zoga. Naša mašta i način na koji ćemo je predstaviti neograničena je. Svatko posjeduje svoju jabuku, svoje ideale, snove, prijatelje, pogled na svijet, moral i sami život.

Za mene jabuka predstavlja život. „Zagrizi jabuku“- predstavlja način stvaranja, kreativnost, hrabrost koju posjeduješ da se usudiš mijenjati, započeti nešto novo. Mi gradimo sebe ali utječemo i na druge i sve što nas okružuje. No uvijek, namjerno ili nenamjerno, na nas utječe okolina, a nečije sudbine utječu i na naš život. Čovjek koji želi napredovati treba izvući sve dobro od života, pokušati učiti iz svake životne priče, zgone... Puteve koje biramo su različiti i križaju se međusobno. Teško je znati koji je pravi put. Ponekad izbjegavamo dugačke, krivudave puteve i neugodne suputnike... Sudimo druge biramo puteve temeljem našeg morala, prioriteta... Čovjek je biće koje nikad ne miruje, uvijek u pokretu: stvara, razara, mijenja... Grize jabuku, izaziva. To je začarani i čarobni krug, ponekad gorak ili kiseo, no katkad sladak i sočan. .

Životno putovanje nije dovoljno veliko za svačije snove, ideje, ciljeve. Ni jabuka nije uvijek zdrava. Često ostane nepojedena. No svi ju moramo zagristi i pri tom ne biti „proždrljivi“. Dobro je svoju jabuku podijeliti na kriške, počastiti druge.

I sjeme jabuke treba čuvati. Niknut će iz njega novo stablo i ispod njezine krošnje sjedit će novi ljudi. Čovjek nije otok, nije na Zemlji sam. Svačija je životna uloga velika i važna, neponovljiva. I nitko ne smije drugome oduzeti njegova jabuku nadanja.

Martina Lučin, 4. r. slikarski dizajner (Čovjek može puno, no smije li?; domaći iz etike)

Someone once asked me, why do I love rock music so much?

And I'm not going to sit here and talk to you about the actual musical quality and variety of the genre, I'll leave that to the critics. I'm going to tell you what it means to me, and hopefully others like me. Other than the fact that I've been listening to it since the first day I can remember, Rock'n'Roll brought the birth of a teenager. Teenage years is where all the best and worst memories are made, but at the end you just remember the good ones, if not, the bad ones also become good ones, one can't go without the other. Rock, at least for me, perfectly combines anger, rebellion and angst, with love, peace and romance. It gives a perfect reflection of people who truly love that kind of music, and live that kind of lifestyle. We were all kids who stood out in a bad way somehow, maybe bullied by other kids or misunderstood by our parents, some annoyed by governments, the list goes on. Until we had enough of it. We looked, and we found, other kids who thought like us, have been through the same troubles as us, lived in the same situation as us, some a bit

easier, some a bit harder. But, rockers were born. Usually truly emotional kids, hiding behind the masks of hardcore little bastards. And they stood together. They stood together throughout many eras or the 20th, now 21st century, greasers in the 50s, hippies in the 60s, punks in the 70s, goths and metalheads in the 80s, so on and so on. Each was different by lifestyle and sound, but all had one thing in common – individuality. Being yourself. And that's really all there is to it, that's our „great philosophy“.

It's quite simple but people seem to have troubles understanding it and applying it. Be yourself and don't let anyone change you, lead you, or crush what you stand for, even if it means standing alone, keep standing. Love is in our mind, but freedom is in our heart. We are wanderers, and not many can understand our wild hearts and need of fulfillment. And I'm just another angry, rebellious rocker out there. Angry of today's idiotic society, bored with the world, unable to talk to anyone seriously most of the time. But I have others by my side, people who share similar interests and

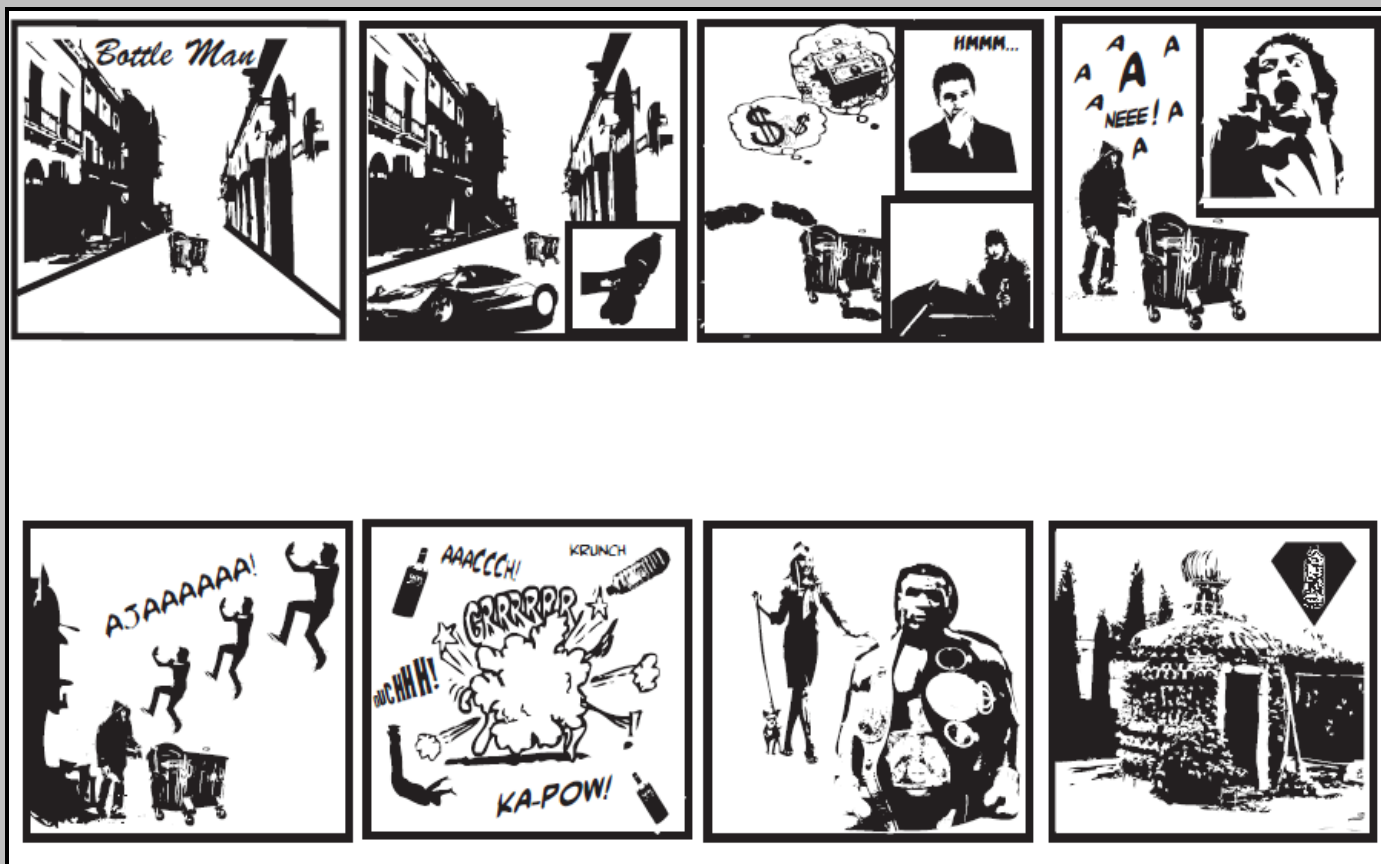
music, lifestyle and mentality, in other word friends. And that's what keeps me going. I'm always looking for something, and most of the time, I don't even know what it is. Maybe it's myself, maybe it's some other person, maybe it's something completely different. I'm not sure, but I think that I love the journey, regardless of how complicated it might be.

Along the way, we all want music, sex, drugs, beer, freedom, simply put, have fun. And It's not that bad when you think about it. Will you be able to come to a job interview in 20 years dressed in a leather jacket with safety pins and expect to get it? No, so don't be afraid to live while you can. You'll never have to stop being a rocker. A true rocker is a rocker until the day he dies, because rock is in your heart and soul, more importantly than in your clothes. It's a mentality, it's a lifestyle that means much more than getting drunk and fighting with the police.

It's all Rock'n'Roll

BOTTLE MAN

Tina Štambuk, 2. r. fotografski dizajner
Mentor Hrvoje Zuanić, prof.

A
U
t
K
O
K
O
K
O
K
i

Irina Pavlović, 1.b.

Moj je život knjiga s neodređenim
brojem stranica. Ja sam glavni lik.
Knjigu ne znam namjerno izgubiti.
Kad bi ljudi bili u bojama, ja
bih bila crvene boje jer sebe vidim
kao vatrenu, temperamentnu, punu

ljubavi, onu koja je spremna za izazove ...

No, imam i svoje mane. Ja sam savršena zato što
nisam savršena.

Nisam ni o kome previše ovisna jer sam svjesna da će
me sjena napustiti kada se
spusti mrak.

Što nas uče veliki filozofi?

„Ako slijediš bilo koji duhovni put na kraju ćeš ipak dosegnuti ciljeve koji su unaprijed zacrtani od njihovih osnivača. Ali, to još ne znači da si dosegnuo sebe. Da bi dosegnuo sebe moraš slijediti sebe.“ (Sokrat)

Tijekom povijesti, formirana su brojna vjerovanja te utabani brojni putevi koji vode ka duhovnom razvoju i usmjeravaju ljudsko djelovanje ka boljem i moralnijem.

Osnova svih tih puteva je potraga za višim stupnjem razumijevanja sebe, drugih ljudi, cijelog svemira. Osnivači takvih putokaza predvidjeli su „alate“ za doseganje takvih znanja koji često podrazumijevaju i velike žrtve i odricanja, pročišćenja od svih zala i zamki. A i naša je duša kvarna. Lako se prepustiti struji, lako je podleći „niskim“ strastima te u ime višeg cilja opravdati ljubomoru, zavist, laž pa i zlo.

Svatko sam sebi može izabrati put koji će slijediti. Biramo ga prema našim dotadašnjim iskustvima, prema željama i prema ciljevima koje želimo ostvariti. Ne smiju se zaboraviti ni spomenuti „alati“ jer određuju način dolaska do cilja.

Za vjerovati je da su osnivači prošli i iskušali te puteve, došli do cilja. Shodno tome, praćenje istih, dovelo bi i nas do tih odredišta.

Ali, sto ljudi - sto čudi. Nije nikakvo zlo odustati od zacrtanog puta, niti skrenuti s njega, prilagoditi ga sebi. U dubini svakog od nas krije se naše posebno i jedinstveno

Samootkrivanje sebe može donijeti potpunost, a poštovanje vlastitog bića osjećaj ispunjenosti i sreće. I

vjerujem da trud na duhovnoj izgradnji ima cilj da približi čovjeka samome sebi.

A tek onaj koji je u harmoniji sa samim sobom, koji je ispunjen i zadovoljan, može pomoći onima oko sebe. Pri tom ne mislim da to zadovoljstvo mora biti praćeno nekim velikim uspjesima ili materijalnim statusom. Treba samo upoznati sebe, prihvatiti istinu o sebi, ne bojati se sebe...

I biti svoj.

HUMANITARNA AKCIJA ZA BESKUĆNIKE 2012.

– sakupljanje hrane i higijenskih potrepština

Akciju su provele Aleksandra Dužević, pedagoginja, Dajana Vujević, vjeroučiteljica i Julijana Voloder, ak. kiparica i prof.

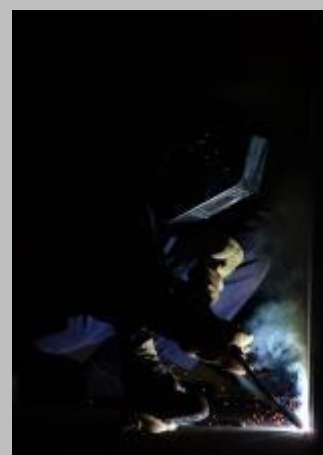
Skver i škverani očima fotografa

Učenici Škole likovnih umjetnosti u Splitu (3 razred, smjer fotografski dizajner) pod mentorstvom prof. Maje, Kristijana Falaka i prof. Kaće Svedružić osmislili su projekt koji se sastoji od izrade fotografija na lokacijama "Brodosplita". Nekoliko je razloga koji su nas ponukali da se upustimo u projekt: prostor brodogradilišta vizualno je vrlo atraktivan, neobični strojevi, oprema i arhitektura zanimljivi su fotografski motivi, kao i važnost brodogradilišta u kontekstu lokalne (nažalost posnule) privrede.

Cilj projekta je kroz različite poetike prikazati ljepotu i značaj spiltskog škvera.

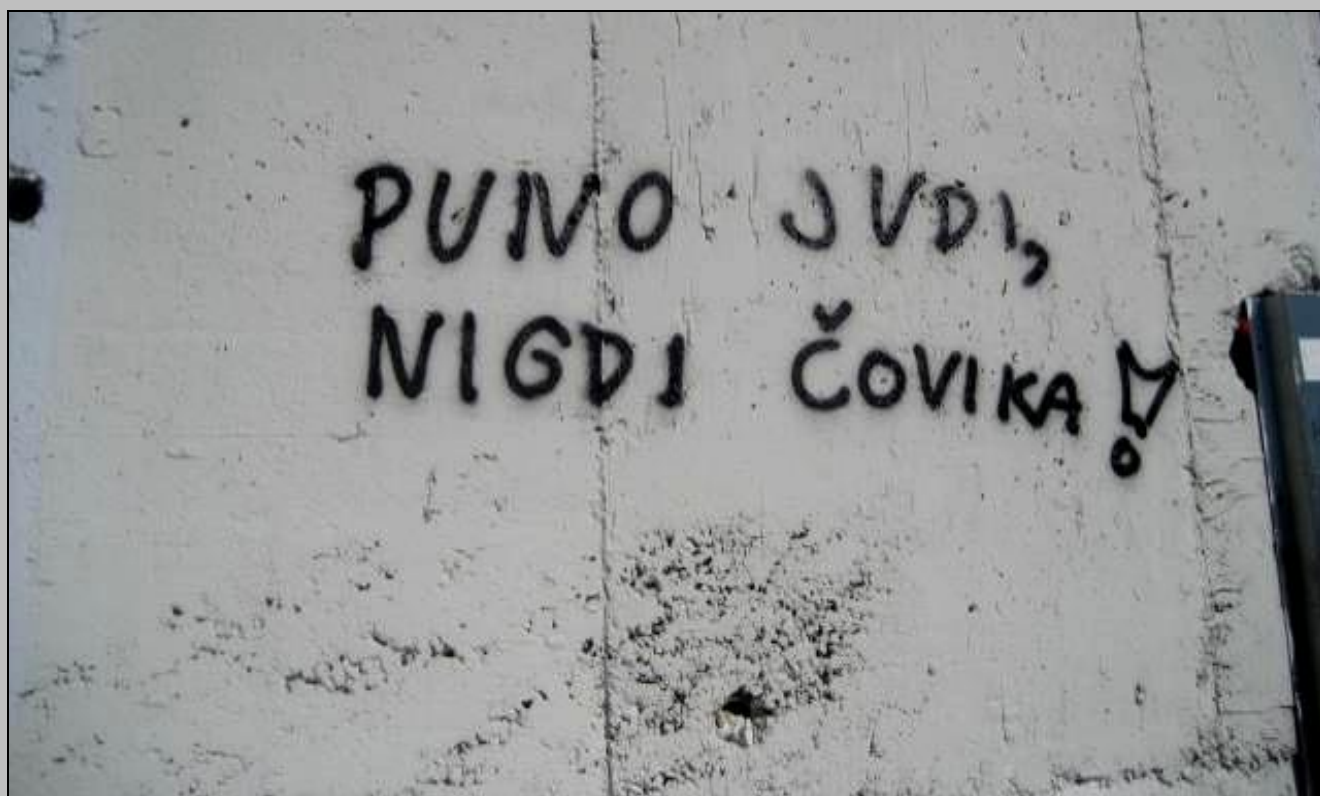
Projekt treba završiti izložbom učeničkih fotografija u nekom od gradskih izložbenih prostora.

Donosimo nekoliko fotografija:

Mi dodajemo komentar (grafit)

UGODNO I SRETNO LJETO!
ŽELI VAM REDAKCIJA
ARTLISTA

PIŠITE, SNIMAJTE, CRTAJTE, SLIKAJTE...
TEME: "MORE", "LJUDI", "LJETO".
SVOJE RADOVE DONESITE POČETKOM RUJNA
U ŠKOLSKU KNJIŽNICU.

BIT ĆE I NAGRADA!